

Mi o sebi

Glasilo Društva upokojencev Škofja Loka št.11 letnik IV marec 2010

OB 10. LETNICI
MePZ »VRELEC«
DU ŠKOFJA LOKA

pod vodstvom
NADE KRAJNČAN

VABI NA
KONCERT
V SOKOLSKEM DOMU

10. aprila 2010 ob 19. uri.

Gostuje
OTROŠKI PEVSKI ZBOR
OŠ ŠKOFJA LOKA-MESTO
pod vodstvom
MATEJE JELENC ARENŠEK.

5

Družinski arhiv

6

Foto: Z. Ramovš

12

arhiv: M. Satler

19

Foto: J. Bogataj

20

Foto: N. Mandić Orehek

28

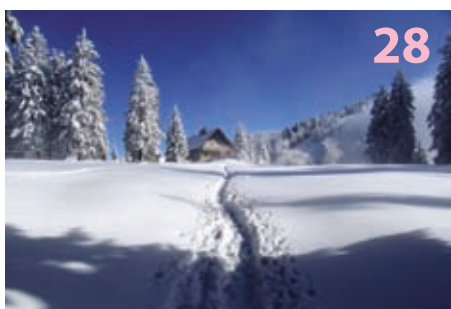

Foto: C. Podgoršek

4

Iz naše preteklosti

Razvitje prapora

Pot do lastnih prostorov

5

Stane Remškar, drugi predsednik
DU Škofja Loka

6

Na obisku pri finančnici Milici Habjan

7

Prostovoljka Marica Sorčan

Očistimo Slovenijo v enem dnevu

8

Univerza za tretje življenjsko obdobje

Izobraževanje starejših

9

Andragoška praksa

10

Prvih pet uspešnih let je za nami

12

Prva knjiga za otroke v Ugandi

14

Izlet v Nemčijo

Prijetno srečanje

15

Marinka Gartner

Kaj se dogaja v knjižnici?

16

Glasba - Obujamo staro ljudsko pesem

17

Dolgo, dolgo življenje

Podobe iz življenja Albine Grundner

18

Martin Kalan: »Bili so hudi časi«.

19

Zanimive osebnosti

Janez Bogataj, dobitnik številnih
fotografskih priznanj in nagrad

20

Pet let pohodništva

22

Športni mozaik

Pogovor z Dušanom Amidžićem

24

Prva tekmovanja smučarjev v letu 2010

25

Prijateljski dvoboji v kegljanju

27

Napoved športnih tekmovanj

28

Gremo na pot

29

Projekt starejši za starejše

30

Koristne informacije

32

Fotogalerija

ZA NAMI JE PET USPEŠNIH LET, GLEJMO NAPREJ!

Borjana Koželj

Ko smo se decembra 2004 zbrali na pobudo takratne predsednice Mane Veble Grum in predstavili ideje univerze za tretje življenjsko obdobje, smo imeli svetel vzor v uspehih ljubljanske, kranjske in še nekaterih drugih univerz. Prepričani smo bili, da bo zanimanje za izobraževanje v tretjem življenjskem obdobju tudi v Škofji Loki. Imeli smo pogumne načrte, vendar nismo niti pomislili, da bomo na več področjih dosegli toliko. Zahvaljujem se vsem željnim znanja, saj se danes lahko pohvalimo s kar dvajsetimi študijskimi krožki, dejavnim prostovoljstvom v Loškem muzeju, z lepo zbirko podarjenih knjig v strokovno urejeni knjižnici, ustvarjalnimi delavnicami in tudi s tem glasilom, ki raste iz naših izkušenj in nenehnega izobraževanja članic uredništva.

Naša univerza se je v loškem okolju zakoreninila. Pridobila je ugled in postali smo enakovreden partner na področju izobraževanja odraslih tako Ljudski univerzi kot tudi študentom, muzeju in ostalim. Zahvaljujem se vsem, ki so nam na tej poti uveljavljanja pomagali in si želeli črpati naše izkušnje za svoj razvoj. Res je, da imamo veliko znanja in izkušenj, ki jih ni v nobenem učbeniku, a zavedamo se, da moramo to znanje bogatiti in dograjevati.

V tretjem življenjskem obdobju smo pripravljeni živeti ustvarjalno in zato gledamo naprej!

Izdajatelj:

Društvo upokojencev Škofja Loka
Partizanska cesta 1, 4220 Škofja Loka

Tel. (04) 512 06 64

e-pošta: drustvo.upokojencev@siol.net

Odgovorna urednica:

Jelka Mlakar

Stalne sodelavke:

Meri Bozovičar, Julija Jenko,
Borjana Koželj, Marinka Logar,
Marinka Mesec, Maruša Mohorič,
Nadja Podgoršek

Lektorica:

Marija Draškovič

Oblikovanje:

Nevenka Mandić Orehek

Urednica fotografije:

Zlata Ramovš

Tisk:

GTO Košir d.o.o.

Naklada: 2500 izvodov

Posamezni izvod stane 1,00 EUR.

ISSN 1855-0975

Naslednja številka glasila bo izšla

11. junija 2010.

ZBOR ČLANOV

Društvo upokojencev Škofja Loka vabi svoje člane na redno letno sejo zbora članov, ki bo v ponedeljek, 29. marca 2010 ob 16. uri v večnamenskem prostoru osnovne šole Škofja Loka – Mesto. Na seji bomo obravnavali poročila o delu društva v letu 2009 in sprejeli program dela ter finančni načrt za leto 2010.

Vabljeni!

DRUŠTVO UPOKOJENCEV ŠKOFJA LOKA

Partizanska cesta 1
4220 Škofja Loka

Tel. tajništvo: (04) 512 06 64

Tel. blagajne: (04) 512 63 08

Fax: (04) 512 63 09

Uradne ure: sreda in petek od 8. do 12. ure

IZ NAŠE PRETEKLOSTI

RAZVITJE PRVEGA PRAPORA

Jelka Mlakar

LETA 2009 SMO PRAZNOVALI 60. LETNICO DU ŠKOFJA LOKA. NEKAJ POMEMBNEJŠIH DOGODKOV SMO V NAŠEM GLASILU ŽE POPISALI, VENDAR NE VSEH, ZATO BOMO S POGLEDOM NAZAJ NADALJEVALI TUDI LETOS. DANES SE BOMO POMUDILI PRI RAZVITJU PRVEGA PRAPORA IN PRIZADEVANJIH ZA PRIDOBITEV LASTNIH PROSTOROV, KI JIH JE DRUŠTVO DOBIL LETA 1966.

15.9. 1963 so v dvorani »Svoboda« na Spodnjem trgu v Škofji Loki slavnostno razvili prapor. S tem so želeli povedati, da se tudi upokojenci zanimajo za sodelovanje v javnem življenju, da ne želijo biti samo del statistike prebivalcev, ampak hočejo s svojim delom uveljavljati svoj družbeni obstoj. Pokrovitelj je bil direktor Komunalnega zavoda za socialno zavarovanje Kranj Milan Žakelj, kasnejši

predsednik DU, boter pa predsednik občinske skupščine občine Škofja Loka Milan Osovníkar. Predsednica društva Francka Bozovičar je takrat v svojem nagovoru poudarila potrebo po lastnih prostorih, ker bo društvo le tako lahko razvijalo svoje dejavnosti. Kmalu zatem leta 1963 so začeli intenzivno iskati primerno lokacijo.

POT DO LASTNIH PROSTOROV

Jelka Mlakar

POT JE BILA DOLGA IN JE PRAVZAPRAV TRAJALA VSE OD USTANOVITVE DRUŠTVA LETA 1949. ŠELE LETA 1966 SO LOŠKI UPOKOJENCI DOBILI LASTNE DRUŠTVENE PROSTORE NA ŠOLSKI ULICI ŠT. 1, VENDAR SO JIH V POSTOPKU DENACIONALIZACIJE LETA 1994 SPET IZGUBILI.

Takoj na začetku moram priznati, da je bilo v preteklih številkah našega glasila navedenih nekaj napačnih letnic o pridobivanju klubskih prostorov. Naši sogovorniki so namreč pripovedovali po spominu, zdaj pa smo vse podatke pridobili v enoti Zgodovinskega arhiva Slovenije v Škofji Loki, kjer hranijo večino zapisnikov Društva upokojencev Škofja Loka od ustanovitve do leta 1976.

Velika skrb vseh predsednikov DU je bila, kako pridobiti nujne pisarniške prostore in kasneje z razvojem dejavnosti društva tudi klubske prostore. Sprva so uradovali kar na domovih, najpogosteje pri tajniku, občne zbornice pa so dolga leta imeli v gostilni Fojkar, kjer so vpisovali tudi nove člane. Skromno pisarno so najprej imeli na Mestnem trgu pri Združenju invalidov, ki pa so jim leta 1955 odrekli gostoljubje, nato so se preselili na Spodnji trg št. 19, pri Cavdonu. Pospešeno iskanje primerne lokacije za lastne prostore se je začelo leta 1963 z **izvolitvijo predsednice Francke Bozovičar**. Ta točka je bila tudi na dnevnem redu vseh sej upravnega odbora. Že eno leto kasneje se je kot možna lokacija pokazala vila Planinka na Šolski ulici št. 1, ki je bila del splošnega ljudskega premoženja. 4.6. 1964 je Skupščina

občine Škofja Loka sprejela sklep, da bodo v tej hiši, kjer so bili še stanovalci, izpraznili kletne prostore in prvo nadstropje, društvena last pa bosta postala tudi sadovnjak in zelenjavni vrt.

Prvi prostori DU na Šolski ulici - arhiv Francke Langerholc

Ker je bilo še nekaj zapletov v zvezi s preselitvijo najemnikov v druga stanovanja, je občinska skupščina z odločbo dala v upravljanje društvu upokojencev celotno stavbo in vrt šele 4. 9. 1965. **Slavnostna otvoritev klubskih prostorov je bila 1. 2. 1966.** S krediti in brezobrestnim posojilom ter

Nadaljevanje s prejšnje strani

udarniškim delom članov so postopno prenovili vse prostore. Posebni organ, sekretariat, je mesečno spremljal poslovanje kluba, ki je postal družabno središče, kjer so kartali, šahirali, igrali domino in kmalu odprli tudi bife. Z odprtjem gostinskega obrata so se začele tudi večje skrbi, čeprav je klub vsa leta posloval z dobičkom. Maja 1968 je vodenje bifeja prevzela **Vera Finžgar**, redno delovno razmerje so sklenili z **Vero Krašovec**, honorarno pa so zaposlili še **Angelo Porenta**. O poslovanju kluba v naslednjih letih bomo pisali v 12. številki glasila MI O SEBI.

14. 5. 1969 so na seji sekretariata sprejeli **sklep o gradnji balinišča**. Gradnjo so začeli šele naslednje leto, saj se z bližnjo osnovno šolo niso mogli sporazumeti za pridobitev dveh metrov zemljišča. Kako je potekala gradnja balinišča, boste

prebrali v prihodnji številki našega glasila, ko nam bo takratni čas pomagal osvetliti član našega društva **Ivan Breznik**, ki je imel tovrstne izkušnje že pri gradnji balinišča na Trati.

DRUGI PREDSEDNIK NAŠEGA DRUŠTVA JE BIL STANE REMŠKAR

Julija Jenko

Rodil se je 28. decembra 1896 na Brezovici pri Ljubljani. »O njegovi mladosti ne vem nič,« pravi njegov vnuk Aljoša Remškar, ki je bil star komaj tri leta, ko mu je umrl dedek. Po pripovedovanju babice Tince Lotrič (verjetno iz Selške doline) so Staneta Remškarja med prvo svetovno vojno poslali na rusko fronto, kjer je bil ranjen in ujet. V ujetništvu se je seznanil z idejami komunizma, se jim z občutkom za »malega človeka« pridružil in tak je ostal vse življenje. Babica se je hudovala, ker si ni hotel izbrati lokacije za hišo, ki bi mu jo zgradila država, češ da mu je pri Roblekovih na Partizanski cesti čisto dobro in da drugi novo nastanitev bolj potrebujejo. Po prvi svetovni vojni se je vrnil domov in prišel v Škofjo Loko v službo k lesnemu veljaku Hajnriharju

Družinski arhiv

na Trati. Ustvaril si je družino in z ženo Tinco sta imela enega sina Andreja, očeta Aljoše Remškarja, roj. leta 1932. Druga svetovna vojna tudi njihovi družini ni prizanesla, saj so bili zaradi sodelovanja v uporabi proti okupatorju internirani v Nemčijo. Veliko srečo so imeli, da so se po vojni vsi trije vrnili domov. Stane Remškar je bil za zasluge v narodnoosvobodilni borbi priznan za prvoborca.

Po vojni je opravljal pomembne funkcije v gospodarstvu in politiki. Nekaj časa je bil župan Škofje Loke in vodja mlinskega podjetja na Trati, ki je bilo pred vojno v lasti Debeljakovih.

Vnuk Aleš se ga spominja kot prijaznega dedka, ki se je vedno smehljalo. Umrl je 13. februarja 1965. Z ženo sta pokopana na mestnem pokopališču.

ISKRICA

Včasih ti uspe v življenju spoznati posebnega prijatelja:

nekoga, ki ti spremeni življenje že s tem, da je postal del tvojega življenja;
nekoga, ki te zna nasmejati do solz;
nekoga, ki ti zna zbuditi občutek, da še vedno obstaja dobrota na tem svetu;

nekoga, ki te zna prepričati, da obstajajo vedno nova vrata, ko se stara zaprejo, in samo čakajo, da jih odpreš.

NA OBISKU PRI FINANČNICI MILICI HABJAN

Meri Bozovičar

PRAVIJO, DA SO LJUDJE, KI DELAJO S ŠTEVILKAMI, REDKOBESEDNI, KAR PA ZAGOTOVO NE DRŽI ZA NAŠO NOVO RAČUNOVODKINJO MILICO HABJAN. PRAV PRIJETNO JE BITI V NJENI DRUŽBI IN SE Z NJO POGOVARJATI. RAČUNOVODKINJA JE Z DUŠO IN SRCEM TER PRAVI, DA JO DELO S ŠTEVILKAMI OSREČUJE. V DU ŠKOFJA LOKA JE PRIČELA DELATI 1. FEBRUARJA 2009.

Nova zakonodaja zahteva, da morajo društva voditi knjigovodstvo v skladu z računovodskimi standardi, zato je delo vse zahtevnejše. Obseg njenega dela je kar velik. Najzahtevnejša je Univerza za tretje življenjsko obdobje, ki ima okoli dvajset študijskih krožkov, potem pa so še izleti in planinski ter

pohodniški izleti, športne dejavnosti, plavanje, pevci, projekt Starejši za starejše in seveda tudi naše glasilo MI O SEBI. Vse te dejavnosti je potrebno finančno spremljati in jih voditi tako po stroškovni kot dohodkovni plati. Naše društvo pridobiva sredstva za svoje delovanje s članarino, z dotacijo občine, na podlagi razpisanih programov posameznih sekcij, z darili, donacijami in s prihodki iz pridobitnih dejavnosti. Milica vse te prihodke zelo natančno spremlja, saj mora društvo delovati kot dober gospodar in skrbeti za uspešen finančni rezultat ter premoženje društva.

Delo pozna in mu je do sedaj zlahka kos, saj je kar 37 let delala v Kmetijsko gozdarski zadrugi Škofja Loka kot finančna knjigovodkinja, zadnja štiri leta pa je bila še računovodkinja Klavnice. Delo je bilo zahtevnejše zaradi rokov, ki jih ni smela prekoračiti. Upokojila se je leta 2008. Da po upokojitvi ne bi čutila prevelike praznine in ji ne bi ostajalo preveč prostega časa, je pomagala pri ureditvi finančnega poslovanja Radia Ognjišče v Kopru. V našem društvu ji je bilo takoj všeč, čeprav je potrebovala veliko časa, da je vse postavke uredila pregledno.

Ko sem jo vprašala, kakšna je razlika med redno in sedanjo honorarno službo, mi je odgovorila: »Sedaj lahko delam vse umirjeno, ni več tiste napetosti, ali bomo ulovili roke. Ker imam sedaj delo urejeno tako, kot mi odgovarja, med številkami uživam, posebno še zato, ker se s sodelavci dobro

razumemo. Velika razlika je tudi v tem, da kot upokojenka nimam več nobenega časa in sprašujem se, kako sem zmogla poleg službe opraviti še vse delo doma.«

Moje naslednje vprašanje je bilo, kaj jo osrečuje. »To je moja družina, predvsem mojih pet vnukov, ki so moja sreča in radost. Uživam z njimi in se veselim njihovih iger. Z njimi se sprehajam, jih

spremljam, navdušuje me njihov napredek. Skratka, pomenijo mi vse. Osrečuje in sprošča me tudi delo na vrtu. Veselim se vsakega pridelka in vsake cvetlice, ki pokuka iz zemlje.«

Spregovorili sva tudi o vrednotah. »Zame je najpomembnejša poštenost,« pravi Milica, »sledi delo, za kar pa je potrebno zdravje. Če imaš to, si lahko dobre volje in nasmejan, kar pa je v našem času tudi dobrodošla vrednota.«

Milica, želim ti, da bi z veseljem in uspešno vodila naše finance, da bi ti vrt povrnil skrbno delo z obilnimi pridelki, da bi ti cvetlice polepšale še kakšen oblačen dan in da bi z domačimi preživela še veliko lepih trenutkov.

Foto: Z. Ramovš

ISKRICE

Biti prijazen je dobro za naše zdravje. Obstaja sorazmerje med ugodjem, zadovoljstvom in zdravjem pri ljudeh, ki so prijazni. Težko je biti jezen, zamerljiv in maščevalen, ko nekdo izkazuje nesebično ljubezen drugi osebi.

Prijaznost je podobna zadovoljstvu, ni je mogoče kupiti! Ljudje ne maramo mnenja, da je naša načela možno kupiti; raje delamo dobro zaradi dobrega. Radi smo prijazni do drugih, ker nam to ugaja.

DOBRA VOLJA JE NAJBOLJA

Maruša Mohorič

Marica Sorčan, rojena leta 1943 v Breznici pod Lubnikom, je bila vseh 35 let svoje delovne dobe trgovka. Rada je imela svoje delo in je z veseljem hodila v službo.

V naše društvo se je vpisala leta 1998. Nameravali so organizirati tečaj ročnih del, klekljanje ali pletenje, kamor bi želela hoditi. Potem ji je Lojzka Kavčič predlagala, naj pride balinat. S sosedo sta se odločili in začeli balinati, kar ji je še vedno zelo všeč zaradi druženja in tudi zaradi tekmovanj, ki jih imajo.

Ko je Francka Langerholc, prejšnja poverjenica v Podlubniku, prenehala z delom, se je Marica odločila, da bi to delo opravila z lahkoto, saj je rada med ljudmi. Tako je hodila po Podlubniku in spoznavala upokojence, čez nekaj let se ji je pridružila še Milica Kalan. Teren si razdelita; ena gre v stolpnice, druga po hišah. Glasilo Mi o sebi raznosita v enem dnevu, čeprav je teren kar velik in je v stolpnicah ogromno nabiralnikov.

Ob 60. letnici DU Škofja Loka je kot prostovoljka dobila pisno priznanje za prizadevno delo med

članstvom na terenu.

Marica pravi, da bi z veseljem delala tudi ankete pri projektu Starejši za starejše, vendar pa zdaj res nima časa. Njen dan je dolg, ker ima mnogo opravkov, saj začne zjutraj navsezgodaj s poštarskimi opravili, ko gre po brezplačni časopis zase in za prijateljice ter jim ga nese domov. V lanskem letu je bila 309-krat na Križni gori, včasih je hodila z Nežkinimi planinci, več let je skrbela za bolno mamo, zdaj ima obveznosti z vnukom. Poleti pomaga prijateljici na kmetiji v Virlogu, kjer ima tudi njivo, na kateri pridelava zelenjavo za svojo družino.

Življenjske izkušnje so jo utrdile, niso pa je zlomile in ko se pogovarjate z njo, začutite njeno dobro voljo, optimizem in dobrohotnost, saj bi vsem pomagala in je vedno nasmejana. In kako zmore? »Dobra volja je najbolja!« ustreli kot iz topa. Žal ji je, da se ni naučila voziti avta in da ne zna nobenega tujega jezika. Zagotovo bo pa še hodila v hribe in brala knjige.

Marica, srečanje s tabo mi je bilo v veliko veselje in mi je polepšalo dan. Ostani pogumna in optimistična!

OČISTIMO SLOVENIJO V ENEM DNEVU

Maruša Mohorič

Sodobni človek vedno bolj spoznava, da je varovanje okolja potrebno, saj bomo tako svojim vnukom in njihovim otrokom omogočili, da bodo uživali v naravi.

Po zgledu Estoncev, ki so čistili svojo državo, so se naši Ekologi brez meja odločili, da tudi pri nas izvedemo akcijo **Očistimo Slovenijo v enem dnevu**. Zavedajo se, da je projekt zelo zahteven, saj naj bi se vanj vključilo okrog 200.000 prostovoljcev, ki bi zbrali 20.000 ton odpadkov. Izkazalo se je, da akcijo podpirajo na vseh ravneh, od državnih institucij do prostovoljskih in nevladnih organizacij, društev, šol, vrtcev in mnogih ozaveščenih posameznikov.

Predpriprave potekajo na različnih področjih, glavna akcija pa bo **17. 4. 2010 od 9. do 14. ure**, ne glede na vremenske razmere. Podrobne informacije dobite na www.ocistimo.si.

Vsi udeleženci bodo dobili rokavice in vrečke za odpadke, zato moramo svoj prihod prijaviti. Ker smo se v okviru naše Univerze za tretje življenjsko obdobje pri Društvu upokojencev odločili za sodelovanje, vabimo tako člane kot nečlane, da se vključijo, svojo udeležbo pa prijavijo Borjani Koželj ali Cveti Škopelja na DU.

Za zaključek in vzpodbudo bom uporabila vabilo **Lee Mlakar**, koordinatorice akcije v Škofji Loki:

17. aprila ne bomo čistili samo pred svojim pragom, ampak bomo pomagali naravi, da se osvobodi bremen odpadkov!

17. aprila bomo družno očistili vse, kar ne bi smelo ležati izven organiziranih smetišč!

17. aprila ne bi smel nihče manjkati!

17. aprila bomo polepšali našo Slovenijo!

VSEŽIVLJENJSKEGA UČENJA NI BREZ STAREJŠIH

Prof. dr. Ana Krajnc

SLOVENSKA UNIVERZA ZA TRETJE ŽIVLJENJSKO OBDOBJE JE PRAZNOVALA SVOJO 25. LETNICO.

Živimo v spreminjajočem se svetu, zato se moramo neprestano spreminjati tudi mi. Izobraževanje v otroštvu in mladosti ne zadostuje več ne za delo ne za življenje. Neprestano se moramo učiti novih stvari. Izobraževanje je postalo vseživljenjski proces in vključuje tudi tretje življenjsko obdobje po upokojitvi. Brez učenja postanemo tujci v svojem svetu, kot da vanj ne spadamo več. Dohitevamo ga z neprestanim izobraževanjem. S tem ohranjamo tudi svoje sposobnosti in si bistrimo duha. Ljudje, ki se ne izobražujejo, počasi začnejo zaostajati za okoljem in postopoma so iz družbe izločeni ter postanejo odvisni od tuje pomoči. Biti izločen iz družbe je najtežje, zato se ljudje trudimo, da gremo s stvarmi naprej. Tehnološki razvoj nam ponuja nove možnosti in nove poti do znanja.

Računalniška pismenost starejših

Računalniška pismenost je eden od prvih ciljev izobraževanja starejših, saj spremeni kvaliteto življenja. Kdo ne bi rad na Skypu brezplačno ure klepetal in v živo gledal na ekranu svoje prijatelje, sorodnike v Ameriki, vnuke v Angliji? Kdo ne bi raje plačal svoje položnice preko računalnika doma na toplem, namesto da hodi v mraz in led? Kdo si ne bi rad prek satelita ogledal, kako danes izgleda njegov rojstni kraj? Z računalniško pismenostjo lahko vstopimo v virtualni svet spleta, v brezmejno informacijsko veselje, ki mu ne vidimo konca. Na Slovenski univerzi za tretje življenjsko obdobje smo ob 25-letnici obstoja sklenili, da bomo računalniško pismenost starejših pospešili. Sklenili smo, naj vsak od starejših, ki zna uporabljati računalnik, to nauči še nekoga drugega. Potem bosta oba naučila še vsak po enega in pismenost se bo širila kot naše skupno druženje in prizadevanje za nova znanja.

Razvijamo gibanje učenja v parih »Znaš? Nauči drugega!« Med starejšimi smo sprožili gibanje, v katerem se kvasijo človeške ustvarjalne sile. Novo znanje se bo širilo iz ljudi in za ljudi, brez čakanja na velike projekte, birokracij za pridobivanje denarja in brez dragih računalniških učilnic. Učenje bo potekalo na računalniku tistega, ki poučuje.

Znanje se bo širilo spontano in neposredno od človeka do človeka (Each one teach one). Pridružite se nam!

Učenje iz radosti ali pod prisilo

Otroci večinoma ne hodijo radi v šolo. Hrepenijo po igri, svobodi, ustvarjanju in bi radi počeli kaj drugega. V šolo pa ne bi hodili. Odbija jih prisila. Starejši se izobražujejo z veseljem, učijo se z radostjo in komaj čakajo, da v študijskem krožku izvedo kaj novega. Vedoželjni so in hočejo še več od tistega, kar je povedal mentor. Sprašujejo, komentirajo in dajejo primere. Ob vsakem novem znanju razmišljajo in v svoje učenje vpletajo življenjske izkušnje. Znanje povezujejo z izkušnjami. Ko univerza za tretje življenjsko obdobje še ni bila tako znana in razširjena, kot je danes, so bili otroci zelo začudeni nad tem, kako radi se učijo njihovi babice in dedki. Skoraj niso verjeli, da je to mogoče. Postopoma pa so spoznali, da je babica zelo radovedna in da se uči zaradi svoje

radovednosti, ker jo veseli, ne zato, ker bi se morala. Motivacija starejših za izobraževanje je vplivala tudi na motivacijo otrok za učenje. »Če se babice učijo s takim veseljem, zakaj se ne bi še jaz?«

Pod vplivom izobraževanja starejših se je dvignila motivacija za izobraževanje tudi pri ostalih generacijah. Postali so zgled za druge.

Skrb za telo in dušo

Kot zgled mnogi omenjajo Leona Štuklja, nekdanjega olimpijskega tekmovalca. Do pozne starosti je vsak dan telovadil. Manj znano o njem pa je, da se je tudi vsak dan nekaj novega naučil. Skrbel je za ohranjanje telesa in duha, saj eno brez drugega ne gre.

Današnja starost je drugačna, kot je bila pred petdesetimi leti. Obdobje traja 30 let in več. V sodobnih družbah je dejavna starost edina možna oblika preživljanja zadnjih desetletij življenja. Za dejavnosti pa potrebujemo vedno nova znanja. In ker nam je učenje v veliko veselje, poiščemo čas tudi za izobraževanje.

»Univerzi za tretje življenjsko obdobje v Škofji Loki in gospe Borjani Koželj, njeni vodji, čestitamo za velike uspehe. Postali ste zgled tudi za druge,« je zapisala prof. dr. Ana Krajnc, predsednica Slovenske univerze za tretje življenjsko obdobje.

Osební arhív

ANDRAGOŠKA PRAKSA

Borjana Koželj

O naši univerzi bodo govorili v seminarju tretjega letnika andragogike na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Konec novembra smo se razveselili študentke andragogike Katje Zupančič. Dejstvo, da se je

Foto: Z. Ramovš

Študentka Katja Zupančič
na sestanku z mentorji

odločila prakso opravljati pri nas, smo sprejeli kot lepo priznanje našega dela.

Najprej se je predstavila v vseh študijskih krožkih in se seznanila z načinom njihovega dela. Med člani krožkov je izvedla anketo, katere izsledki nam bodo v pomoč pri načrtovanju dela.

Sodelovala je pri pripravi sestanka mentorjev in oblikovanju krožka Oblikovanje gline, urejala dokumentacijo, udeležila se je tudi srečanja Čaj ob petih in pomagala pri urejanju knjižnice. Pri nas je dobila veliko novih praktičnih izkušenj in se prepričala, da se je odločila za pravo študijsko smer, da bo v bodoče lahko delala z veseljem.

UTRINKI IZ NAŠE UNIVERZE

Foto: N. Mandič Orehek

Tanja Sovulj iz Svetovalnega središča Gorenjske nam
pomaga pri učenju s pomočjo interneta.

Foto: s. Meta Potočnik

Udeleženske krožka »Sprehod skozi zgodovino Škofje Loke«
pri uršulinkah pri Sv. Duhu

Foto: N. Mandič Orehek

◀ MEDGENERACIJSKO SODELOVANJE Z NASLOVOM: OBLIKOVANJE GLINE Z DEDKOM ALI BABICO V ORGANIZACIJI **LOKALNE AKCIJSKE SKUPNOSTI**

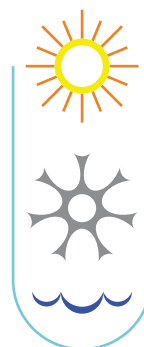
Univerza za tretje življenjsko obdobje

telefon: 04 512 63 08

Uradne ure so ob četrtnih od 10. do 12. ure

e-pošta: loka3univerza@gmail.com

<http://univerza-tri-du-skofjaloka.si>

Krožki

Za nekatera področja ni bilo nikoli časa, sedaj si ga vzamemo.

Začeli smo s tremi krožki, letos letos jih bo izvedenih kar dvajset.

PRVIH PET USPEŠNIH

LET JE ZA NAMI!

Temelj našega društva je prostovoljstvo.

Mediatorji v kulturi v Loškem muzeju

Študenti KŠŠ nam pomagajo pri pridobivanju novih znanj.

Pripravljamo razstave.

Ob gnetenju gline oblikujemo in izražamo sebe.

Čaj ob petih

Prijetna literarna
druženja ob čaju

Stojnica 3U pred DU

Čaj ob petih

Ptuj

Ekskurzije so posvečene odkrivanju geografskih in drugih skrivnosti naše domovine.

Štanjel

Prem,
Ptuj,
Pliskovica,
Doberdob,
Piran

Prem

Soline

Izvir reke Timave

Uredniški odbor
ob jubilejni
deseti številki
glasila **Mi o sebi**

MARTA

Besedilo: Borjana Koželj, fotografije iz arhiva Marte Satler

NAŠA UNIVERZA TEMELJI NA PROSTOVOLJSTVU IN TO NI PROSTOČASNA DEJAVNOST, AMPAK JE VEDNO STROKOVNO PODPRTA. IMAMO VELIKO IZKUŠENJ IN ZNANJA, KADAR PA UGOTOVIMO, DA ZNAMO PREMALO, SI ZNANJE Z VESELJEM PRIDOBIMO. TAKO STA SE OBLIKOVALI SKUPINI PROSTOVOLJNIH KULTURNIH MEDIATORJEV V LOŠKEM MUZEJU IN USTVARJALCEV GLASILA MI O SEBI, POKRIVAMO PA ŠE VRSTO DRUGIH PODROČIJ.

BOGAT JE, KDOR SE UKVARJA S PROSTOVOLJSTVOM. SVOJE VESELJE, ZNANJE, IZKUŠNJE PODARJA BLIŽNJIM IN OKOLJU, V KATEREM ŽIVI, NEKATERI PA SEŽEJO TUDI DALEČ, NA DRUGI KONEC SVETA.

NAŠA ČLANICA MARTA SATLER JE GOTOVO ENA NAJBOLJ USTVARJALNIH PROSTOVOLJK.

► Že lep čas se pozna in vem, da delaš prostovoljno na Onkološkem inštitutu v Ljubljani, v Loškem muzeju, pred kratkim pa si se vrnila iz Ugande. To ni bil turističen obisk. Še z dvema kolegicama ste v okviru organizacije Edirisa Slovenija opravile veliko delo; saj ste ugandskim otrokom ponesle prvo otroško knjigo. V Ugandi si bila že večkrat. Kdaj te je prevzela ta daljna dežela?

Lahko rečem, da mi je Afrika zlezla pod kožo že pred dvanajstimi leti, ko sem stala na vrhu Mount Kilimanjara, pod mano pa se je razprostiral ta ogromni kontinent. Ugandi upravičeno pravijo Biser Afrike. Je zelena in gričevnata kot Dolenjska, na jugu pa je čarobno jezero z 29 otočki. Tam ima Edirisa, organizacija, za katero kot prostovoljka delam, svoje srce.

► Od kod zamisel o prvi knjigi za ugandske otroke?

Prvič sem tam delala leta 2004, ko sem zaključila s kemoterapijo po prebolelem raku na črevesju.

Prva knjiga s pravljico v jeziku ugandskih otrok

Bilo mi je neskončno lepo, saj smo otroke učili plavati, jih vodili na izlete v mesto in se z njimi igrali. Mamam sem pokazala, kako se skuha marmelada iz ananasa, papaje in pasijonke ter kako se speče biskvit na oglju. Na bolezen niti pomislila nisem

več! Leta 2007 sem jih ponovno obiskala in se odločila, da bom prihodnjič napisala otrokom knjigo o njih. Letos smo jim jo prinesli v okviru projekta »Sposobnost branja – okno do znanja«, prvo pravljico v njihovem jeziku, ki so jo kdaj videli.

► **Kako so knjigo sprejeli?**

Božali so jo, ko je pa tako gladka in pisana! Z zanimanjem so poslušali, ko smo jim brali in pripovedovali o vsem, kar v njej piše. Na koncu smo jih pripravili, da so si izmislili svojo zgodbo, jo ilustrirali in napisali v knjigo. Nihove knjige so objavljene na spletni strani www.drustvoedirisa.wordpress.si. Kako ponosni so bili in njihovi učitelji tudi.

► **Kje si trenutno najbolj angažirana?**

Povsod! Jeseni sem bila dva meseca v Ugandi, sledili so intervjuji, članki in predstavitve projekta »Sposobnost branja – okno do znanja«, zdaj pa s kolegico snujeva že nov projekt. Kot prostovoljko so me na Onkološkem inštitutu pacienti že težko

Zbor pred začetkom pouka

Naši dvojčici bosta imeli kmalu dve leti. Večkrat bi bila rada z mojima plavalcema, pa sta v Ljubljani razpeta med šolo in treningi. Poleg tega me vabi slikarsko stojalo in vsi tečaji na U3. Zame bi dan res moral imeti 50 ur, ko sem pa postala tako počasna.

► **Kakšne pa imaš načrte za leto 2010?**

Leto se je začelo zelo delovno s pripravo dveh projektov za Ugando. Prvi je namenjen ustanavljanju knjižnic na šolah, saj tam o tem lahko samo sanjajo. Z drugim pa bi želeli domačine naučiti pridelovati semena, da bi lahko začeli gojiti povrtnine po ekoloških načelih. Tam nimajo denarja niti za nakup semena, zato je njihova prehrana zelo enolična.

V Loškem muzeju sta v zimskem času na ogled dve razstavi Sledi slovenske grafične dediščine in Potovanje na ladji Beagle, slikarke Maje Šubic. Tam sem običajno ob nedeljah popoldne, četrtki pa so posvečeni pacientom na Onkološkem inštitutu. Marca pa me čaka potovanje v Avstralijo, ki je tudi povezano z mojim prostovoljstvom v Loškem muzeju. Tja me je povabil avstralski zakonski par, ki je jeseni 2008 obiskal muzej in z Wendy sva v kratkem klepetu našli toliko skupnega, da si s pomočjo interneta od takrat redno piševa.

Taka je gneča v klopeh, veselje do učenja pa veliko.

čakali, v Loškem muzeju se pa razstave tudi kar vrstijo, čeprav je na srečo pozimi za prostovoljce manj dela.

► **Kaj ti vse to delo pomeni, vsakdanje veselje?**

Še veliko več kot to! Kar naprej me obkrožajo prijazni ljudje, rojevajo se nove ideje in ko vidim, kako je nekomu z mojo pomočjo lepše, je lepo tudi meni. Vsakdanje veselje pa najdem še drugod.

* Fotografija v napovedniku: Jezero Bunyonyi, kjer je na polotoku pod cerkvijo in šolo med drevjem skrito Srce Edirise.

Jezero leži na 1950 m nadmorske višine, pokriva 61 km² površine ter ima 29 otokov.

UNIVERZA ZA TRETJE ŽIVLJENJSKO OBDOBJE

EKSKURZIJA V NEMČIJO

Vera Hartman

Naša mentorica umetnostne zgodovine Andreja Rakovec je od 9.2. do 12.2. 2010 organizirala ogled nemških mest München, Nürnberg, Würzburg, Frankfurt, Worms in Heidelberg. Glavni namen te ekskurzije pa je bil ogled razstave del italijanskega renesančnega slikarja Botticellija in njegovih sodobnikov v Frankfurtu. Razstave Botticellijevih del so v svetu zelo redke, zato je bilo zanimanje za ogled veliko. Za nakup vstopnic je bilo potrebno zelo potrpežljivo čakati v vrsti na mrazu, vendar je bilo vredno truda!

Z veseljem smo si ogledali tudi vsa ostala mesta s svojimi znamenitimi cerkvami, gradovi in muzeji. Ekskurzijo je najbolj obogatila gospa Andreja, ki nam je s svojim znanjem umetnostne zgodovine

V Dokumentacijskem nacističnem centru - Nürnberg

podala toliko informacij, da je bila glava bolj utrujena od nog.

PRIJETNO SREČANJE

Marija Draškovič

Osebna posvetila našim obiskovalcem

Fotografija: N. Mandič Orehek

Ponedeljek, 15.2.2010, je bil za našo knjižnico prav poseben dan, saj so nas obiskali gojenci iz škofjeloške enote Vzgojnovarstvenega zavoda Kranj. Gospod Rudi Zadnik nas je pred časom obvestil, da otroci v tem zavodu potrebujejo knjige. Po posvetovanju z vzgojiteljico smo jim podarili knjige za mladino, pa katere so prišli tisti ponedeljek. Po kratkih pozdravnih nagovorih predsednika DU Mira Duića, Rudija Zadnika in moje malenkosti si je vsak od gojencev izbral knjigo, ki jo je gospod Duić podpisal. Tako gojenci kot tudi govorniki smo dobili v dar čudovit koledar Planinske zveze Slovenije. Sledila je skromna pogostitev in sproščen pogovor. Razšli smo se s prijetnim občutkom, da drug drugega cenimo in upoštevamo.

PROŠNJA

V knjižnici ugotavljamo, da se bralci zanimajo za knjige iz zbirke Slovenske večernice, ki jih izdaja Celjska Mohorjeva družba, zato smo sklenili, da jih bomo začeli zbirati in skušali zbirko čim bolj dopolniti. Če imate knjigo iz te zbirke in ste jo pripravljeni podariti, jo bomo zelo veseli.

MARINKA GARTNER

Marija Draškovič

Naša knjižnica se imenuje po gospe Marinki Gartner, ki je bila upokojena računovodkinja iz Železnikov. Ker je zgodaj izgubila starše, je morala pomagati mlajšemu bratu in sestram. Ta nesebičnost je ostala njena pozitivna lastnost vse življenje. Zelo rada je brala in imela je bogato knjižnico. Za branje je navdušila tudi svoje tri otroke. Ko smo zasnovali knjižnico, smo nameravali zbirati knjige s področij, ki jih obravnavamo na Univerzi za tretje življenjsko obdobje in knjige o starejših. Gospa Marinka nam je podarila veliko leposlovnih knjig domačih in tujih avtorjev. Zaradi njene velikodušnosti se je knjižnica začela razvijati.

Družinski arhiv

Marinka Gartner,
prva donatorica naše knjižnice

NASVETI ZA BRANJE

Marija Draškovič

POMENKOVANJE

V knjižnici imamo tudi knjige, ki jih izdaja Literarni klub upokojencev Slovenije – LIKUS iz Maribora. 18. zbornik ljudskih piscev upokojencev Slovenije z naslovom Pomenkovanje je izšel v treh knjigah. Avtorje povezuje spoznanje, da srečo lahko najdemo v preprostem življenju, prebujajoči se pomladi, bogati jeseni, ljubezni, družini in prijateljstvu. Veliko prispevkov opisuje otroštvo, tako srečno ali grenko, slednje predvsem med vojno. Nekateri se spominjajo svojih delovnih let, drugi pa izpovedujejo svoje veselje in žalost. V uvodu zbornika je prof. dr. Zinka Zorko zapisala, da naj bo »sovrastvo preteklih dni pozabljeno, važna je ljubezen in domovina.« Danes hrepenimo po prijateljski, bogati, iskreni in jasni besedi. V teh zbornikih najdemo vrstnike iz celotne Slovenije, ki nam odkrito spregovorijo o sebi in svetu. Vabim vas v njihov svet.

Zlata Strel PRIJATELJI

Imam jih.
Veliko in pravih.
In zakaj so pravi?

Ker jih ne izbiram,
se kar zgodijo,
se z menoj veselijo.

Si prisluhnemo,
si odgovorimo,
za druge molčimo.

Sabina Eržen UTRINEK

*Smo le utrinek v globini časa,
ki drvi, beži v nedogled;
nič ne reče, nič ne vpraša,
vsakomur svojo kleše sled.*

Marijana Vončina BELINA

*Pobeljene skale,
beli oblaki,
belo cvetje na mehki trati.*

*Polagam cvet k cvetu
v šopek
z zeleno meglico spet.*

*Potapljam se v belino
in sanjam
nekdanje mladosti polet.*

KAJ SE DOGAJA V KNJIŽNICI?

Marija Draškovič

Do zdaj smo zbrali že čez 2000 knjig, od katerih je večina podarjenih. Z veseljem ugotavljamo, da se povečuje tudi obisk bralcev. Ker je večino knjig podarjenih, nam manjkajo novejšje knjige, ki so zelo iskane. Povezujemo se tudi z drugimi knjižnicami v Škofji Loki. Poleg tega se želimo vključiti v projekt Starejši za starejše in ponuditi bralcem dostavo knjig na domu.

Knjižnica je odprta ob ponedeljkih od 14.30 do 16.30 ure, sredah od 11. do 13. ure in petkih od 11. do 13. ure.

Če želite, da Vam knjige prinesemo na dom, pokličite na 051 371 052 ali 040 636 299.

OBUJAMO STARO LJUDSKO PESEM

Marinka Logar

Mislim, da je to pesmico prinesla starejša že pokojna sestra Slavka iz Ljubljane, kjer je študirala. Ob njenem prepevanju smo se je naučili tudi bratje in sestre.

Tako sem jo po spominu tudi zapisala.

ALI G-DUR VESELO SNOČKAJ SEM PRED POŠTO STAL MELOJO LOGAR ZAPISAL SASO ZAGORSEK

1. SNOČKAJ SEM PRED POŠTO STAL, SEM MLA DE DA ME O PAZ' VAL, KAK' SO PRO ME - NI - RA - LE, Z MOŠKIM KO KE - TI RA - LE.

SNOČKAJ SEM PRED POŠTO STAL

1.
Snoč kaj sem pred pošto stal,
sem mlade dame opazval,
kak so promenirale
z moškim koketirale.

2.
Kar pristopi k men deklič,
ki ne reče mi prav nič,
malo le nasmehne se
in pod rokco prime me.

3.
Peljal deklico sem v bar,
bila sva prav luštkan par,
pila sva šampanjca dva
in sva se poljubljala.

4.
Ko se zjutraj prebudim,
vroč poljub si zaželim,
a deklica je izginila
z njo pa moja listnica.

5.
Za dekle mi prav nič ni,
a listnica me le skrbi,
kaj porečem ženki zdaj,
če je ne dobim nazaj.

Foto: N. Mandić Orehek

PODOBE IZ ŽIVLJENJA ALBINE GRUNDNER

Julija Jenko

NJENO IME SEM OPAZILA NA SEZNAMU STAREJŠIH ČLANOV DU, KI JIH OBIŠČEMO OB POSEBNIH ŽIVLJENJSKIH JUBILEJIH. TA NEKDANJA ČLANICA SOKOLSKEGA DRUŠTVA, TELOVADKA, JE Z VSEM SRCEM PREDANA ŠPORTU, VESELA IN VEDNO POLNA SMEHA IN ŠAL. KER JE 28. FEBRUARJA PRAZNOVALA 90 LET, SEM SI REKLA: »ONA JE MOJ VZOR IN MORAM JO OBISKATI!«

Bila me je zelo vesela. Sedeli sva v mali kuhinji s pogledom na Plac (Mestni trg) in proti Homanu. Ker je ne obiskujem pogosto, je takoj »pogrunjala«, da imam nekaj za bregom.

Zadnjikrat, ko sem bila pri njej, sem dobila veliko podatkov in videla zanimive zgodovinske posnetke začetkov športa na Škofjeloškem.

Družina Grundner je stanovala v hiši v bližini Sokolskega doma, katere lastnik je bil gospod Hostnik. Ni čudno, da so ona, njeni dve sestri in dva brata lahko stekli v športno dvorano kar v športni opremi. Gospodična Albina je kasneje to stanovanje kupila.

Spominja se, da so to hišo ljudje imenovali kar Grundnarjeva, saj se je njena družina vanjo vselila že pred več kot sto leti. Najin pogovor se je kmalu

vrnil v njena otroška leta, ko je pričela nastopati v Sokolskem domu.

Telovadno društvo Sokol je bila preprosta, a uspešna organizacija. Imela je poštene, sposobne, požrtvovalne in kulturne voditelje. K razvoju Sokola in kasneje TVD Partizana v Škofji Loki je veliko prispevala tudi ona. Pripravila je skupinske sestave vaj. Garderobo in pripomočke, ki so spadali k vaji, je povečini sešila in naredila sama. Rada je imela mladino, bili so vedoželjni in disciplinirani. Še vedno hrani sokolsko člansko knjižico. V njej so bila navodila, kakšen mora biti član in katere so njegove dolžnosti. Imeli so čudovite uniforme in čepico še vedno hrani. V knjigi »100 let športa v Škofji Loki« je objavljena fotografija Albine v uniformi, ki jo je nosila na vsesokolskem shodu leta 1948 v Pragi. Tja so odpotovali samo telovadci, ki so pred komisijo pokazali vajo, ki so se jo učili več mesecev. Vstopnica je bila ocena deset. Škofjo Loko so zastopale Albina Grundner, Poldka Štiglic in Lojzka Berčič (por. Paulus).

O vseh športnih dogodkih v Sokolskem domu, na telovadišču v »rajtšoli«, in v Puštalu ter o paradah po mestu ob spremljavi godbe na pihala bi lahko napisali cel roman ali več knjig.

Ko sva se pogovarjali, je šest ur minilo, kot bi »gor pogledal«. Ne čudim se, da jo obiskujejo športniki, predstavniki Loškega muzeja, Zgodovinskega arhiva, saj je živa legenda našega mesta. Pozna

ogromno zapisane škofjeloške zgodovine, hrani pa tudi različne predmete. Ko se pogovarjava, pravi: »Veš, Julija, tle na plac smo najstarejši še jaz, Mlejniov Miloš st. (mlajši je znan violončelist), Urh Kalan »Muki« in Silva Kašman, v Ljubljani pa živi Darinka Žigon, por. Dolenc, s katero se pogosto

slišiva po telefonu. Vedno ji pošljem časopis Mi o sebi, saj jo novice iz Škofje Loke še vedno zanimajo.«

Kdo je Albina Grundner?

Rodila se je 28. februarja 1920 v Škofji Loki. Šolo je obiskovala pri nunah. Izučila se je za šiviljo in šivala doma, sešila je tudi več mašniških plaščev. Zaposlila se je v podjetju Kroj in nato kot šivilja v takratnem Domu slepih, kjer je delala sedemnajst let, vse do upokojitve. Še vedno si sama kuha

in zelo je srečna, da ima nečakinjo Marušo, ki ji pomaga. Ne misli na to, da je stara, ne misli na neštete operacije, ki jih je prestala in na dejstvo, da so jo že skoraj odpisali. Še vedno je vztrajna, disciplinirana in je prepričana, da ji jutranja kavica daje moč. Za bistre možgane pa pravi, da so križanke. Veliko bere, ko pa pride prijateljica Marija, so na prvem mestu karte. Igrata remi in to 3x3. Ne vem, kako to gre, a je obljubila, da me bo naučila. Ko sem se že poslavljala, mi je na hitro pokazala še male jaslice, ki si jih je postavila za božič. Odhajala sem pozno ponoči in ji obljubila, da spet pridem, če ne prej pa marca, ko bo izšel naš časopis. Zaželela sem ji še mnogo smeha in dobre volje in veliko zdravja, da bova ob stoletnici še kaj dodali k že tako polnemu življenju.

Osebni arhiv

ISKRICI

Vnukinja me je vprašala, kako je, ko si stara. Pa sem ji povedala:

- Daj si vato v ušesa in kamenčke v čevlje. Natakni si gumijaste rokavice. Razmaži vazelin po očalih in imaš jo: instant starost!

Življenje je kot ogledalo: smeji se ti, če ga gledaš nasmejano!

MARTIN KALAN, BILI SO HUDI ČASI

Besedilo in fotografija: Marinka Mesec

KOT MOBILIZIRAN NEMŠKI VOJAK SE JE BORIL V ŠTEVILNIH EVROPSKIH DRŽAVAH IN BIL VEČKRAT HUDO RANJEN.

Martin Kalan je 13. novembra leta 2009 dopolnil 90 let. Rodil se je na Osolniku pri Medvodah kot drugi od devetih otrok. Osnovno šolo je obiskoval v Medvodah. Vojsko je služil v Bihaću in na Vrhniki, a le enajst mesecev, saj je bil prvi sin v družini. Pred vojno in po njej je delal kot gozdni delavec pri Hajnriharju in Dolencu, ki sta bila takrat lastnika velikih gozdov. Delo je bilo zelo težko in naporno, saj so vsa dela opravljali ročno. Streho nad glavo so si napravili kar iz smrekovega lubja, za vzmetnico pa jim je služila slama.

Leta 1942 je bil v Kranju mobiliziran v nemško vojsko. Skupaj z drugimi so jih odpeljali v Innsbruck, München, v francoski Belfort in naprej v Grenoble, nato pa v Rusijo. Ker je bil tam ranjen v roko in nogo, so ga odpeljali v bolnico v Kijev. Od tam so ga poslali na Češko in na Poljsko, kjer je bil zopet ranjen v roko in hrbet. Zaradi težke poškodbe je bil pripeljan v bolnico na Madžarsko, po treh tednih se je z ladjo po Donavi pripeljal v Bamberg. Maja leta 1945 so prišli Američani in kot ranjen nemški vojak je nenadoma postal njihov ujetnik. V skupini je bilo štirideset ujetnikov, ki so delali na veliki kmetiji in domov se je končno lahko vrnil šele 8. septembra 1946. Letos januarja je zaradi mobilizacije v nemško vojsko prvič dobil skromen odškodninski znesek.

Leta 1948 se je na Sv. Ožboltu poročil s Kožuhovo Anico iz Sv. Barbare, ki mu je v zakon pripeljala hčerko, poleg tega so se jima rodili še dve hčeri in dva sinova. Sedaj ima osem vnukov in sedem pravnukov. S svojo družino se je večkrat selil. Leta 1960 je od Gozdnega gospodarstva Kranj kupil stanovanje v večstanovanjski hiši v Virmašah, kjer stanuje še danes.

Kot splošni gozdni delavec se je leta 1953 zaposlil pri Gozdnem gospodarstvu Kranj, kjer je ostal vse do upokojitve. Ročne žage so zamenjale motorne, delavci pa so stanovali v gozdarskih hišah, saj so sekali in spravljali les v dolino daleč stran od doma. V Kamniku je opravil posebno kvalifikacijo

za izdelovanje strešnih tramov, ki so jih z vlaki pošiljali v Prištino in na Kosovo. To je bila zanj velika pridobitev, saj je to delo opravljal blizu svojega doma na Trati.

V pokoju je od leta 1981 in od takrat je tudi član Društva upokojencev Škofja Loka. Ko je bilo društvo še v Šolski ulici, je tam veliko pomagal, saj je čistil in belil prostore, obrezoval živo mejo in pomagal pri selitvi društva v prostore Doma zveze borcev. Pred petimi leti je ostal sam, a njegovi najbližji prihajajo k njemu na obisk in opravijo vse, kar je potrebno. Ko je sam, rad bere Gorenjski glas, glasilo Mi o sebi, preko medijev spremlja domačo in tujo politiko. Ponosen je na samostojno Slovenijo in podpira združitev vseh slovenskih manjšin, da bi bilo čim več pravih Slovencev.

Žal mu je, ker je propadlo loško kopališče, podpira idejo za razvoj loške tržnice. Želi, da bi se kmalu lahko peljal po novi poljanski obvoznici, rad pa bi dočakal tudi selško obvoznico.

Zdaj ima težave z astmo in njegova zvesta spremljevalka je palica za boljše ravnotežje. Za svoje zdravje zna poskrbeti z zdravo prehrano in jutranjo telovadbo, s katero vsak dan pri odprtem oknu razgiba svoje telo. Zelo ga zanima zgodovina, za urjenje spomina obnavlja besede iz nemškega in francoskega slovarja, saj je kot nemški vojak ta dva jezika dobro obvladal. Za kratek čas bere in poje pesmi iz pesmaric. Če človek, kot je gospod Martin, pri tako visoki starosti dela še toliko zanimivih stvari, mu sive celice res ne morejo zakrneti.

JANEZ BOGATAJ, DOBITNIK ŠTEVILNIH FOTOGRAFSKIH PRIZNANJ IN NAGRAD

Nadja Podgoršek

Rodil se je 13.4.1937 na Dolenjem brdu št. 2 pri Poljanah kot zadnji, deseti otrok. Po 2. svetovni vojni je v Poljanah končal osnovno šolo. Zaposlil se je v Orodnem kovaštvu Poljane, ki ga danes v Poljanah ni več. Po petih letih mu je zdravnik Milan Gregorčič to delo odsvetoval, ker je bil bolan na želodcu. Naslednjo službo je dobil pri podjetju »Varnost«. Leta 1969 so se z družino preselili v Škofjo Loko, kjer sta z ženo kupila stanovanje. Tam živita še danes. Hčerka in sin sta si ustvarila svoji družini. Imata tri vnukinje, Ajdo, Brino in Tamaro.

Glavni razlog za najino srečanje je bila fotografija, ki ga spremlja že od malih nog. Takole se spominja prvih začetkov in svojih kasnejših uspehov:

»S fotografijo sem se srečal takoj po osnovni šoli. Zanj me je navdušil fotograf Viktor Debeljak iz Gorenje vasi, za kar sem mu hvaležen še danes. Naučil sem se razvijati filme in delati fotografije. Nekaj let sem bil član FK Diona pri Lovski zvezi. Leta 1985 sem se včlanil v FK Anton Ažbe v Škofji Loki. Na skupinskih razstavah doma in v tujini sem prejel veliko nagrad in priznanj. Imel sem tudi nekaj samostojnih razstav, tako da sem si prislužil naziv F1 FZS (fotograf 1 Fotografske zveze Slovenije) in leta 2001 postal član Mednarodne zveze fotografske umetnosti v Franciji (Federation International de l'art Photographique).«

Njegova druga velika ljubezen pa je glasba.

»Vse življenje me spremljala tudi glasba. Igram že od malih nog. V Poljanah smo imeli svoj ansambel, ki smo ga imenovali »Veseli Poljanci«. Na berdo je igral Lojze Krek, na kitaro pa Franc Trpin, jaz pa na harmoniko. Igrali smo vsako nedeljo po kino predstavi od 18. do 24. ure na Videmskem vrtu in v Kulturnem domu, na porokah, domačih zabavah. Po vrnitvi iz JLA pa sem harmoniko obesil na klin.

Pred 14 leti, ko sem se upokojil, sem za svojo dušo spet

začel igrati harmoniko. Če me kdo povabi, igram tudi za druge. Zdaj me že kar redno vabijo na Namo, ko se na povabilo Rdečega križa zberejo starostniki.

Osební arhív

Na kitari me spremlja Kristijan Pečnik. Ugotovil sem, da starih viž sploh nisem pozabil, naučil sem se še nekaj novih in jih zdaj obvladam kakih 100. Vseeno pa je nekaj takih, ki so mi bolj všeč.

Na povabilo prijateljev, ki so že peli pri mešanem pevskem zboru »Vrelec«, sem se jim priključil pred devetimi leti. Bil sem lepo sprejet in sem ostal. Pel sem drugi tenor, zdaj pojem prvega. Poskušam se čim prej naučiti besedilo pesmi, ker se mi zdi narobe, da bi

pri nastopu buljil v note. Imamo potrpežljivo zborovodkinjo Nado Krajncan, ki nas prijazno vodi.«

Navdušeno mi je pripovedoval tudi o pohodih, ki jih organizira Matevž Trilar in se jih z ženo Marjanco zelo rada udeležujeta.

»Vedno se imamo prima in ubiram pota, za katera bi se sam težko odločil. Slovenske planine sva prehodila že po dolgem in počez, toda še vedno se najdejo kraji, kjer še nisva hodila. Dokler nama bo zdravje dopuščalo, bova obhodila še mnogo planinskih poti.«

Zaupal mi je še, da so mu otroci pred kratkim kupili prenosni računalnik.

»Odločil sem se, da se bom tudi jaz naučil osnov dela z računalnikom in zato sem se udeležil računalniškega tečaja. Uporabljal ga bom lahko tudi za obdelavo fotografij, čeprav se tega šele učim. Menda bom moral počasi dobiti tudi internetno povezavo, da bom lažje **komuniciral** posebno s tistimi znanci in prijatelji, ki se ukvarjajo s fotografijo. Zaenkrat se za to še nisem odločil, a se bo verjetno treba kar kmalu.«

Ob koncu najinega razgovora sem mu v imenu našega glasila zaželela še mnogo dobrih fotografij, lepih, užitkov polnih planinskih pohodov z ženo Marjanco in obilo veselih večerov pri druženju s prijatelji ob igranju harmonike in prepevanju v MePZ Vrelec.

Nagrajena fotografija Janeza Bogataja

PET LET POHODNIŠTVA

Besedilo Maruša Mohorič, fotografije Nevenka Mandić Orehek

OB KONCU SEZONE V LETU 2009 SMO PRAZNOVALI MATEVŽEV 75. ROJSTNI DAN IN PETO OBLETNICO NJEGOVEGA VODENJA POHODNIKOV PRI DRUŠTVU UPOKOJENCEV ŠKOFJA LOKA. BILO JE ZANIMIVO, PESTRO IN PRISRČNO. PROSLAVLJALI SMO Z ŽELJO, DA SE KMALU SPET SREČAMO.

Obiskala sem Matevža Trilarja in njegovo Tončko, da povesta nekaj o začetkih pohodništva, delu in organizaciji, občutkih in odgovornosti ter tudi o načrtih za prihodnost.

Matevž: »Vedno sem bil na strani malega človeka, želel sem mu pomagati in vlivati pogum za lepši jutri. Ko sem prišel med invalide, sem začutil, da smo prav mi potrebni razvedrila v naravi. Zbrali smo se in šli. Izkazalo se je, da ljudje uživajo, pa smo nadaljevali. Potem pa sem na željo bivše predsednice, gospe Mane Veble Grum in zakoncev Müellner, ki sta zaradi zdravstvenih razlogov prenehala z vodenjem, prevzel še vodenje pohodnikov pri društvu upokojencev. Žena me podpira in mi veliko pomaga.«

► Kaj vama pomeni vodenje pohodniških izletov?

Tončka: »To pomeni precejšnjo odgovornost, a tudi veselje in dober občutek, ko veš, da ti ljudje zaupajo, saj prihajajo vedno znova.«

Matevž: »Izleti prinašajo tudi veliko zadovoljstvo, saj se vsakič razveseliš velikega števila pohodnikov. Mnogi od njih so zvesti udeleženci že vseh pet let, prihajajo pa tudi novi. Zgodi se, da je pohodnikov več, kot je sedežev v največjem avtobusu, zato smo nekatere pohode ponovili.«

► Kako izbirata pohodne poti in zanimivosti?

Tončka: »Ideje najdeva v dnevnem tisku, obstajajo tudi turistični vodiči in kulturne poti, kjer je veliko zanimivih opisov. Danes zanimivih idej ni težko najti.«

Matevž: »Rad poiščem kraje in poti, za katere sem skoraj prepričan, da jih pohodniki niso obiskali. Ni nujno, da so zelo znani, saj ima Slovenija veliko kotičkov, ki niso zelo obiskani. Potem poiščem še kakšno kulturno ali zgodovinsko znamenitost, na primer cerkev, kjer nam župnik ali ključar pove najpomembnejše podatke o kraju in zgodovini. Za zaključek običajno posedimo v gostilni ali restavraciji, da nadomestimo izgubljene kalorije in se še malo družimo. To našim pohodnikom veliko pomeni.«

Tončka in Matevž imata veliko smisla za humor in sta običajno dobre volje ter nasmejana. Ko ju vprašam, kako je to mogoče, Tončka kot iz topa odgovori: »Človek ne sme biti slabe volje.

Kadar je še tako hudo, se nasmehneš in greš dalje.« Pri vsem, kar počneta in kjer vse delujeta in pomagata, je to prav občudovanja vredno, poleg tega je lepo srečati dva človeka, ki sta se našla, se razumeta in delujeta kot eden.

Tončka in Matevž Trilar

Zaradi njune zagnanosti in vztrajnosti so pohodniki spoznali, da Slovenija ni tako majhna in da ima veliko prekrasnih, zanimivih, enkratnih, posebnih kotičkov, ki jih je vredno videti in doživeti, tako na Gorenjskem, Dolenjskem, Štajerskem ali v ostalih pokrajinah ljube nam domovine, pa naj so to cerkve, gradovi, slapovi, jezera, zgodovinske in kulturne poti ali tudi igrišče za golf in vožnja s splavom ali žičnico.

V letošnjem letu je razpisanih 15 pohodov, ki so objavljeni v 10. številki našega glasila. Vendar se je sezona nepričakovano začela že konec januarja, ko je kolona več kot 30 udeležencev krenila iz vojašnice proti Crngrobu in od tam v Bitnjo. Na naslednji nenapovedan obisk na obali od Lucije do Izole pa je avtobus odpeljal več kot 50 pohodnikov. Za svoje zagnano in predano vodenje pohodnikov je Matevž dobil priznanje ob 60. obletnici delovanja društva.

SVET

Srečal sem gusarja, bil je slep.

Pa je rekel:

»Sinko svet je lep!«

Malo sem se zmedel: »Da je lep?«

»Sinko to boš izvedel, ko boš slep.«

ZVESTOKA

Ker je Matevž zelo vesten in natančen, ima vse podatke v ročniku, po novem pa vodi evidenco in zapise tudi Tončka, saj je pri svojih 69 letih osvojila računalnik, na kar je zelo ponosna. Zato imate zdaj priložnost, da spoznate najbolj zveste udeležence pohodov, najstarejše pohodnice in najvztrajnejši zakonski par. Razumeli boste, da se nekatere izjave malce ponavljajo, saj so govorili o svojih občutkih in izkušnjah, o tem, zakaj hodijo s pohodniki in o željah, kam bi radi še šli.

Zofija Kogoj, rojena 1933, je rekorderka po udeležbi, saj se v zadnjih petih letih udeležila 61 pohodov. Povedala je: »Želela sem si družbo, pa sem se pridružila pohodnikom. V tej družini sem zelo zadovoljna, saj je kot velika družina in imamo se zelo lepo. Vsak pohod je nekaj posebnega in vedno znova uživam. Tončka in Matevž sta enkratna. Želim si, da bi lahko še dolgo hodila in da bi si ogledali Mengore nad Tolminom.«

Tončka Trilar, rojena 1940, bi za svojih 59 pohodov osvojila drugo mesto in srebrno medaljo. Je Matevževa boljša polovica, ga spremlja, pohodnike pa razvaja s piškoti in sladicami, z dobro voljo. Zadolžena je za rep kolone, da se kdo ne izgubi.

Mimi Jamnik, rojena 1940, je s svojimi 58 udeležbami na tretjem mestu in pravi: »Vsak naš pohod je lepo doživetje, kjer lahko občudujemo naravo. Pomembno je druženje, vseč so mi tudi obiski sakralnih in kulturnih objektov z bogato zgodovino. Dolgo sem si želela obiskati Blejski Vintgar, to divjo lepo sotesko, ki mi bo ostala v spominu za vedno. Rada bi šla še na mnoge pohode, saj je res zanimivo.«

Marjanca Pleško, rojena 1947 bi bila prvoprstopnica, če ne bi bilo takrat tako slabo vreme in je mislila, da nihče ne pride, na drugem pohodu pa je že bila. Povedala je nekaj šegavih, kot je njena navada: »Pohodništvo

pomeni prijetno druženje in sprememba okolja. Spoznaš kraje, kamor sam ne bi šel. Uživam prav na vsakem pohodu, saj je povsod zanimivo. Malo moraš iti od doma.« Njen abonma je sedež na zadnji klopi v avtobusu, ker je tam najboljša družba. Med najbolj zvestimi pohodniki najdemo tudi Slavko Likar, Majdo Dolenec, Doro Potočnik, Pavlo Strel, Marinko Cerar, Zorko Demšar, Anico Kuzma in Marico Jesenovec. Vse našete imajo več kot 40 udeležb na pohodih.

Ivanka Triller, Marica Jesenovec, Pavla Maček

NAJSTAREJŠE POHODNICE

Ivanka Triller, rojena 1926, pravi, da hodi s pohodniki »za sprostitev in zaradi dobre družbe, saj se imamo prav fletno«, ona pa ima še dosti energije in hodi vsak dan vsaj na enourni sprehod.

Pavla Maček, rojena 1927, je povedala, da je »na pohodih lepo, da se udeleženci razumemo med sabo in vedno nekaj novega vidimo, radi imamo Matevža in tudi on nas ima rad. Hodila bom, dokler bom lahko in upam, da ne bom spet padla in se poškodovala.«

Marica Jesenovec, rojena 1928, se z veseljem spominja prvega pohoda, ko je snežilo in jih je zeblo. Prišlo je samo šest udeležencev, za zaključek so šli na čaj na Namo. Tudi njen sedež je v zadnji vrsti. »Zelo uživam, lepo se imamo, precej nepozabnih doživetij nosim v sebi, pa zelo sem vesela, ko pridem CELA domov (nepoškodovana). Rada hodim tudi zato, da mi ne zarjavijo kosti, poleg tega sem na zraku in v naravi s prekrasnimi razgledi, posebno rože so mi všeč. Res smo super ljudje, naši pohodniki. Želim si še na Tromejo in Krnico.«

Na Matevževem pohodniškem seznamu je veliko število zvestih obiskovalcev. V večini so ženske in tako je tudi pri planincih ter pri drugih dejavnostih, razen pri nekaterih športih. Postavlja se vprašanje zakaj?

Mimi Jamnik

Marjanca Pleško

Osební arhív

POHODNIKI

Nadaljevanje s prejšnje strani

V naravo gredo radi tudi nekateri zakonski pari, žene z možmi (ali obratno), zato naj vam predstavim vsaj enega.

Anka in Ivan Eržen sta se skupaj udeležila največ pohodov, v »izjavi za tisk« pa sta povedala: »Pohodništvo je čas za druženje in spoznavanje naše krasne dežele. Veliko je lepih spominov, omenila pa bi ogled Županove jame in tabora pri Grosupljem. Velika zahvala za vse pohode pa gre Matevžu in Tončki. Naj bo še dolgo tako zanimivo!«

Za zaključek tega prispevka naj bodo misli, ki jih je povedala **Majda Galovič**, rojena 1949, ena od prvih pohodnic (poleg nje so bili še Slavka in Frenk, Matevž, Marica in Marta):

»Ko sem se upokojila, sem sklenila, da ne bom samo doma. Vpisala sem se v društvo in k pohodnikom.

Z veseljem se spominim našega prvega pohoda na grad v zelo slabem vremenu. Včasih zaradi obveznosti nisem mogla na pot, a sem rada v družbi in rada hodim. Smo velika, zanimiva in vesela družina s pozitivno energijo, pa tudi zapojemo, ko je priložnost. Moja velika želja je, da bi spet kmalu lahko šla s pohodniki. Prav tako uživam tudi pri našem pevskem zboru.«

Majda Galovič

Pred pohodom po Sorškem polju

ŠPORTNI MOZAIK

TUDI ŠAH JE DUŠEVNA HRANA DUŠANA AMIDŽIČA

Zlata Ramovš

» ZA USPEŠNO ORGANIZACIJO PRVIH EKIPNIH ŠAHOVSKIH TEKMOVANJ IN DOSEŽENE OSEBNE REZULTATE« JE ZAPISANO V OBRAZLOŽITVI PRIZNANJA GOSPODU DUŠANU AMIDŽIČU, KI JE ZA SVOJE ZASLUGE PREJEL PRIZNANJE V SKUPINI ŠPORTNIKOV IN VODIJ SEKCIJ.

► **Gospod Amidžič, katera šahovska zmaga je vaša najljubša?**

»Mislite najdražja?« mu zažari obraz in že odhiti skozi vrata ter se vrne s svetlečim pokalom na visokem lesenem podstavku. Pod napisom ZMAGOVALCI je zapisanih devet imen in priimkov. Med njimi je kar petkrat ponovljen napis DUŠAN AMIDŽIČ.

»Šahirati sem se naučil pri vojaki, deset let pa sem bil vodja šahovske sekcije na Postaji milice Škofja Loka. Tekmoval sem na šahovskih turnirjih po različnih krajih Slovenije, na slovenskem šahovskem prvenstvu

Foto: Z. Ramovš

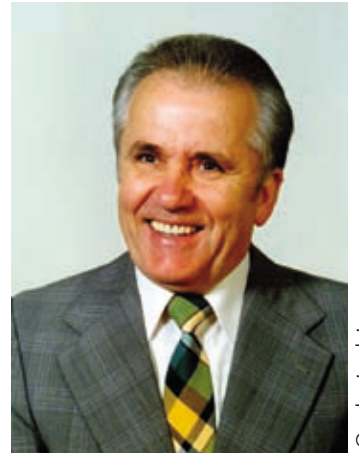
veteranov in dvakrat na državnem prvenstvu veteranov, a ta pokal mi je od vseh najljubši. To je prehodni pokal Postaje milice Škofja Loka, ki sem si ga po petih skoraj zaporednih zmagah v letih 1979 do 1984 priboril v trajno last.«

Dušan Amidžić je iz domače Bosne prišel v Ljubljano »s trebuhom za kruhom« pred dobrimi 50-letji, star komaj 14 let. Štiri leta je izkušal težko delo železarja v železarni Zenica in po vojaščini tri leta delo rudarja v zeniškem rudniku premoga. »Bilo je težko in nevarno delo 900 metrov pod zemljo. Hotel sem si poiskati kaj lažjega. Po opravljenem sprejemnem izpitu sem se zaposlil kot miličnik na splošni Postaji milice Ljubljana-Črnuče, kjer so me sodelavci in sosede v samskem domu sprejeli izredno lepo. Opravil sem prometni tečaj in Policijsko šolo v Tacnu ter v Ljubljani našel ženo, s katero imava dve hčerki. Kasneje smo se preselili v Škofjo Loko, kjer sem kot miličnik opravljal terensko delo, do upokojitve pa stalno dežurstvo na Postaji milice Škofja Loka.«

Pove mi, da je kot miličnik videl ljudi, ki so se po upokojitvi kar izgubili, bilo jim je dolgčas in se niso več znašli. Sam si tega ni želel. Zelo hitro se je vključil v društvo upokojencev, ki je imelo

športnih iger. Osvojili so odlično tretje mesto, v kasnejših letih pa so bili večkrat občinski prvaki. Leta 1991 je bil pobudnik ustanovitve šahovske sekcije DU, za katero je društvo kupilo tudi šahovske komplete in opremilo šahovsko sobo. V času Dušanovega desetletnega vodenja sekcije je bila ekipa šahistov DU štirikrat prvak Gorenjske in bi zato morala tekmovali na državnih prvenstvih, ki pa zaradi pomanjkanja denarja in premajhnega števila prijav, niso bila izvedena.

Veliko je tudi planinaril. Dobil je priznanji za 20 pohodov na Porezen in 20 na Blegoš, opravil je skoraj celo slovensko planinsko transverzalo in večkrat prehodil loško planinsko pot. Za svoja športna prizadevanja je bil nagrajen tudi ob 100-letnici športa v Škofji Loki.

Osební arhív

Osební arhív

*Šahisti društva upokojencev Gorenjska
po končanem ekipnem tekmovanju
v Škofji Loki, dne 20. 5. 1992*

Zaradi hujše bolezni je vodenje sekcije leta 1995 predal Jožetu Pogačniku. Zdaj je član Društva upokojencev Škofja Loka in Kranj. Z obema društvoma hodi na izlete in v gore. Vendar šah ostaja Dušanov prvi konjiček. Brez njega mu nekaj manjka, potrebuje ga zaradi druženja, zabave in tudi za urjenje spomina. Je tudi član Šahovskega društva Primskovo, kjer imajo enkrat mesečno šahovski turnir, v šahovski sekciji loških upokojencev pa igra občasno.

► Gospod Dušan, kaj si želite?

svoje prostore na Šolski ulici. Tam je srečal igralce domin, kart in šaha. Najbolj so ga pritegnili šahisti, ki se jim je pridružil in jih kmalu navdušil, da so se organizirali kot šahovska ekipa DU Škofja Loka. Leta 1985 so se prvič udeležili občinskih sindikalnih

»Ja, da bi bil zdrav, da bi imel še naprej tako dober tek in da bi bila žena tudi naprej tako dobra kot doslej. Moram jo pohvaliti, da je zelo dobra kuharica in tudi ne tečnari zaradi mojega konjička, čeprav zanj porabim kar precej ur tedensko!«

PRVA TEKMOVANJA V SMUČANJU LETA 2010

Besedilo in fotografija: Julija Jenko

SVETOVNE VETERANSKE ZIMSKE IGRE

26. januarja 2010 je v Kranjski Gori potekalo tekmovanje v veleslalomu, istega dne pa tudi tekma v teku na smučeh na Pokljuki na 5 km. Obe tekmi štejeta za državno in gorenjsko pokrajinsko prvenstvo upokojencev.

Iz našega društva so se veleslaloma udeležili trije tekmovalci. V starostni skupini nad 75 let je **Ciril Pleško** med enajstimi tekmovalci zasedel **četrto mesto**. V starostni skupini od 70 do 75 let je med šestnajstimi tekmovalci **Pavel Porenta** zasedel **osmo mesto**. V starostni skupini od 65 do 70 let je med sedemindvajsetimi tekmovalci zmagal **FRANC GUZELJ** in prejel **ZLATO MEDALJO**.

To so rezultati za državno prvenstvo, medtem ko za pokrajinsko od DU Kranj, ki je soorganiziralo tekmovanje, še nismo dobili uradnih rezultatov.

Kranjska Gora, od leve: Franc Guzelj, Ciril Pleško, Pavel Porenta

TEK NA SMUČEH

Pomerilo se je osemindvajset tekmovalcev upokojencev. V starostni skupini od 66 do 70 let je **peto mesto** zasedel **Nikolaj Mesec**. V starostni skupini od 61 do 65 let je **Srečo Pirman** osvojil **srebrno medaljo**, **Milan Možina** je zasedel **šesto mesto**, **Emil Sotlar** sedmo in **Miro Pintar** osmo mesto.

GORENJSKO MEDDRUŠTVENO TEKMOVANJE V VELESALOMU

Gorenjskih pokrajinskih tekmovanj v veleslalomu in teku na smučeh smo se v DU Škofja Loka začeli udeleževati leta 1993. Ker sta bili obe panogi zelo množični, štartnina in vozovnice za žičnice pa drage, smo udeležbo omejili na dva tekmovalca iz vsake starostne skupine. Takrat je bilo na Gorenjskem registriranih le šest društev upokojencev (Kranj, Radovljica, Tržič, Jesenice, Kamnik in Škofja Loka), danes jih je že preko štirideset. Pod DU Škofja Loka sta spadali še Poljanska in Selška dolina. Kot tedanji organizatorki športa v društvu se mi je zdelo najbolj pravično, da skupno organiziramo predtekmovanje in potem najboljša dva iz vsake starostne skupine pošljemo na gorenjsko tekmovanje.

Tako je naše društvo leta 1996 organiziralo prvo izbirno tekmo na Soriški planini. Zdaj si že štirinajst let izmenjujemo organizacijo tega meddruštvenega tekmovanja in lepega druženja.

Organizacijo letošnjega tekmovanja, ki je potekalo 9. februarja na Bedrihu, je prevzelo DU Žiri. Smučišče, na katerem vso zimo smuča njihov najboljši tekmovalac **Rado Podobnik**, je bilo odlično pripravljeno, a brez žičnice, zato so udeleženci pridno »štampali«, vendar ne le enkrat gor, ampak večkrat, saj si je bilo treba progo dobro ogledati. Tako so se ogreli in tekma je odlično uspela, brez poškodb. Potem so nam organizatorji postregli s čajem, kuhanim vinom in kruhom z zaseko. Tudi razglasitev je bila v naravi, čeprav ni bilo sonca, smo zdržali, klepetali in potrpežljivo čakali na rezultate ter podelitev medalj. Po starostnih skupinah so naši tekmovalci prejeli **štiri zlate medalje**. Osvojili so jih **Nežka Trampuš, Ciril Pleško, Irena Rusijan in Tone Škof**. **Srebrni medalji** sta osvojila **Marija Kotar in Franc Guzelj**, **bronasto pa Marija Marinšek**.

V teku je **Irena Rusijan** prejela **pokal** za najboljši čas pri ženskah. Najboljši čas moških pa je dosegel **Rado Podobnik** iz DU Žiri.

Vsem tekmovalkam in tekmovalcem iskreno čestitamo.

Sreča je nalezljiva, zato poskrbi, da se širi naokoli. Vračati drugim in deliti je osnovni način, kako vnesti zadovoljstvo in srečo v življenje.

Kar daš, ti bo desetkrat povrnjeno; če si prostovoljec v svoji skupnosti ali deliš nasmehe, vse šteje.

NAŠE KEGLJAŠKE EKIPE SO BILE V NOVI SEZONI NADVSE USPEŠNE

Ivan Hafner

V PRVEM DELU SEZONE 2009/2010 SO BILE V OSPREDJU PREDVSEM EKIPNE TEKME.

Tradicionalni prijateljski dvoboj z osemčlansko mešano ekipo OOO Škofja Loka je potekal že 25.11. 2009. Borba je bila zelo izenačena. Dvoboji so se končali 4 : 4. Dosegli smo 4023 podrtih kegljev, nasprotnik pa 3991 kegljev. Dvoboj je bil tako odločen z 6 : 4 za naše DU. Zaradi treh zaporednih zmag smo pokal osvojili v trajno last.

V naši ekipi sta tekmovali kegljačici Smiljana Oblak in Marija Tolar ter kegljači Jože Primožič, Tine Uršič, Jože Avguštin, Peter Zakotnik, Franc Žontar in Peter Mravlja, ki je bil naš najboljši s 544 keglji.

14. 12. 2009 smo gostovali na Jesenicah. Z DU Jesenice, po dogovoru naj bi tudi te tekme postale tradicionalne, smo imeli dvoboj s po štirimi kegljačicami in štirimi kegljači in bili nadvse uspešni! V

dvobojih smo zmagali s 5 : 3. Dosegli smo 3882 podrta keglja, Jeseničani pa 3777 kegljev. Končni izid je bil tako 7 : 3 v našo korist. Tudi tu je bil naš najboljši posameznik Peter Mravlja s 541 keglji, najboljša kegljačica pa je bila Zdenka Gaber s 488 keglji. Povratna tekma v Škofji Loki bo sledila to pomlad.

Z DU Selške doline smo imeli 13. 1. 2010 tradicionalni dvoboj. V ekipi so bile štiri kegljačice in šest kegljačev. Dvoboje smo dobili prepričljivo 7 : 3. Skupno smo dosegli solidnih 5029 kegljev, Selčani pa 4901 kegljev. Končni rezultat je bil tako kar 9 : 3. Tako smo se uspešno oddolžili za lanski poraz in ponovno prevzeli prehodni pokal. Naš najboljši je bil ponovno Peter Mravlja s 543 podrtimi keglji, najboljša kegljačica s 497 keglji pa Smiljana Oblak.

Najzahtevnejše pa je bilo ekipno tekmovalje v medobčinski kegljaški ligi v moški konkurenci. Naše DU je prijavilo dve ekipi. Ekipo I. so sestavljali kegljači z dolgim upokojskim stažem, Jože Avguštin, Peter Mravlja, Tine Uršič in Franc Žontar, pomagala sta jim Peter Zakotnik in Stane Ferle. V ekipi II. so metali Andrej Djordjevič, Lojze Homan, Vlado Podviz in Stane Voršič. Ob koncu jim je pomagal še Adi Kočar. Vsi v ekipi II. razen Andreja so še povsem »zeleni« upokojsenci, zato pa toliko bolj nabrušeni.

Predtekmovanje je potekalo v dveh skupinah s po štirimi ekipami. Presenetljivo sta v obeh skupinah zmagali naši ekipi in se tako uvrstili v polfinalne dvoboje.

Naša ekipa I. se je v polfinalu pomerila z ekipo Alplesa večkratnimi medobčinskimi prvaki, ki je bila v svoji skupini šele druga. Borba je bila zelo

Po dobljenem dvoboju z DU Selške doline

Osebnih arhiv

napeta in izenačena. V dvobojih je bil rezultat 3 : 1 za naše kegljače. Z 2100 podrtimi keglji je bil Alplesa boljši od naših za 27 kegljev in si tako prislužil 2 točki. Rezultat je bil tako izenačen na 3 : 3. Naslednji kriterij za zmago pa so set točke, torej zmage v dvobojih po stezah. V set točkah so naši zbrali 8,5 točk, Alplesa pa 7,5 točk. Naša ekipa I. se je tako uvrstila v finale. Naš najboljši je bil Franc Žontar s 546 podrtimi keglji.

V drugem polfinalu je naša ekipa II. premagala ekipo Društva invalidov Škofja Loka.

Naši kegljači so zmagali v dvobojih s 3 : 1, oboji pa so podrli po 2027 kegljev. Končni rezultat je bil tako 4 : 2. Najboljši v naši ekipi je bil Vlado Podviz s 553 keglji.

Tako sta se v velikem finalu presenetljivo pomerili obe naši ekipi. Po izenačeni borbi, dvoboji so bili 2 : 2, so naši »mladinci« ugnali »stare sablje« z rezultatom 2079 : 2040. Dvoboj so tako zaključili s 4 : 2 v svojo korist. **Postali so medobčinski prvaki za sezono 2009/2010.**

Najboljši v zmagovalni ekipi je bil Lojze Homan s 553 podrtimi keglji, v ekipi podprvakov pa Franc Žontar s 536 podrtimi keglji.

Ekipni rezultati so vsekakor vzpodbudni, kako pa bo v posamični konkurenci, v konkurenci parov in v klubskem prvenstvu, bomo pa še videli.

ZAČELE SO SE 5. MEDOBČINSKE ZIMSKE ŠPORTNE IGRE 2010

Besedilo in fotografija: Julija Jenko

13. februarja je na Grebljici na Starem vrhu potekalo tekmovanje v smučanju za posameznike in ekipe. V ženski ekipi sta bili dve tekmovalki, v moški pa trije. Najboljši čas se spremeni v točke za uvrstitev na jubilejne 30. MŠI. Naše smučarke v starostni skupini nad 60 let so bile uspešne. Nežka Trampuš je bila druga, Tončka Dolinar peta, Marija Marinšek pa šesta. V starostni kategoriji od 51 do 60 let je bila Irena Rusijan druga, Stanka Pintar četrta in Cirila Tavčar sedma.

V kategoriji moških nad 70 let je Ciril Pleško zasedel drugo mesto, Ivan Hafner pa tretje mesto. V kategoriji od 61 do 70 let je bil Roman Berčič peti, Viko Debeljak pa deseti.

V kategoriji do 60 let je bil Tone Škof deveti. Ženska ekipa se je uvrstila na sedmo mesto, največ točk pa sta prispevali Irena Rusijan in Stanka Pintar.

Moški so ekipno zasedli dvanajsto mesto, največ točk pa so dosegli Roman Berčič, Viko Debeljak in Tone Škof.

POPRAVEK - KROS

Ivan Hafner

V prejšnji številki našega glasila sem v prispevku »Sezona dobrih rezultatov« zapisal, da nam je prvič v zgodovini društva uspelo sestaviti ekipo tekačic v krosu za tekmovanje na MŠI. Julija Jenko me je opozorila, da to ne drži in da je pred leti na MŠI že tekla ekipa našega društva.

Za napako se opravičujem, saj sem pri pisanju prispevka upošteval le tista leta, ko sem sam tekmoval kot upokojenec.

Julija Jenko je postregla še z dokazi.

Tričlanska ženska ekipa je že v letih 1993, 1994 in 1995 tekmovala v krosu na 1500 m v Gorajtah. Med šestimi ekipami je naša zasedla četrto mesto.

Tekmovalke na štartu krosa v Gorajtah leta 1994

Takrat se je tek že štel za točkovanje posameznega občinskega prvaka. Naša članica Marija Malovrh (na sliki skrajno levo) je med osemnajstimi tekmovalkami zasedla peto mesto. V dresu DU Škofja Loka sta poleg Marije tekli še Majda Bohinc in Majda Bogataj.

Arhiv Julije Jenko

KAKO BOMO UPOKOJENCI TEKMOVALI LETOS V OKVIRU GORENJSKE REGIJE?

Ivan Hafner

Na 8. seji Komisije za šport, rekreacijo in gibanje PZDU Gorenjske v novembru 2009 smo na osnovi razpisa predlagali izvajalce v enajstih panogah, v katerih bi gorenjski upokojenci tekmovali za regijske naslove. UO PZDU je ta predlog potrdil na svoji 9. seji sredi decembra 2009.

Posamezna prvenstva naj bi bila v naslednjih orientacijskih terminih (točne datume podajo društva – organizatorji v razpisih):

SMUČANJE (veleslalom in smučarski tek) je že potekalo v okviru svetovnih zimskih veteranskih iger 26. januarja 2010 v Kranjski gori, oz. na Pokljuki. Soorganizator je bil DU Kranj.

O rezultatih je napisan poseben prispevek.

SANKANJE naj bi potekalo v organizaciji DU Begunje v februarju 2010, če bo prijavljenih najmanj šest društev. **To pravilo velja za vseh enajst panog.** Naše društvo se na to tekmo ni prijavilo.

PIKADO bo potekalo v organizaciji DU Kamnik v drugi polovici marca 2010. Prvenstva se vsekakor moramo udeležiti v moški in ženski konkurenci.

BALINANJE bo organiziralo DU Jesenice in sicer predvidoma 17. aprila 2010 za ženske in 18. aprila 2010 za moške. Tekme se bomo zagotovo udeležili v obeh konkurencah.

NAMIZNI TENIS bomo letos organizirali v DU Škofja Loka in sicer v drugi polovici aprila 2010 (okrog 20. aprila). Kot organizator bomo skušali nastopati polnoštevilno.

ŠAH bo organiziralo DU Komenda v začetku maja 2010. Vsekakor moramo prijaviti močno ekipo.

KEGLJANJE bo v maju 2010 organiziralo DU Kranj. Tekmovanja se bomo udeležili z obema ekipama.

TENIS bo konec maja 2010 organiziralo DU Kranj. V borbo bomo skušali poslati čim več naših tenisačev, kar nam v zadnjih letih ni najbolj uspevalo.

STRELJANJE naj bi potekalo v začetku junija 2010. Organizacijo prevzema DU Škofja Loka. Naše zastopstvo mora biti kar se da močno.

KOLESARJENJE bo tudi potekalo v organizaciji DU Kranj – vsekakor do sredine maja 2010.

Letos moramo na vsak način zbrati dobre kolesarske ekipe za moško in žensko konkurenco.

Na lanskoletnih MŠI smo dokazali, da imamo dobre kolesarje.

PLAVANJE bo prav tako organiziralo DU Kranj. Tu je izbor možnosti na Gorenjskem majhen. Lanski primer (od veliko prijavljenih sva končno plavala le dva!) se letos ne sme ponoviti, zbrati moramo čim močnejšo ekipo obeh spolov.

Tekmovalci našega DU bomo skušali sodelovati v vseh disciplinah, izvzemši sankanje.

Vsem našim aktivnim članom zato polagam na srce, da se kar najbolj aktivno pripravljajo na vsa ta tekmovanja. To bo koristilo njim samim, pa tudi ekipam našega društva.

VLJUDNO VABIMO VSE ČLANE DRUŠTVA UPOKOJENCEV
NA SLAVNOSTNO PRIREDITEV

OB PETI OBLETNICI DELOVANJA

UNIVERZE ZA TRETJE ŽIVLJENJSKO OBDOBJE

PRI DRUŠTVU UPOKOJENCEV ŠKOFJA LOKA,

KI BO V PONEDELJEK, 15. MARCA 2010 OB 17. URI

V OŠ ŠKOFJA LOKA-MESTO - ŠOLSKA ULICA 1.

GREMO NA POT

PROGRAM IZLETOV, PRIREDITEV IN AKCIJ DU MAREC – DECEMBER 2010

17. 3. Terme Topolšica	21. 7. Debeli Rtič
29. 3. Zbor članov DU	28. 7. Debeli Rtič
31. 3. Po poteh kulturne dediščine	4. 8. Debeli Rtič
14. 4. Novo mesto	11. 8. Debeli Rtič
12. 5. Repen – Miramar – Devin (Italija)	2. 9. Srečanje upokojencev Gorenjske
26. 5. Mokrice	16. 9. Jeruzalem - Ormož
23. 6. Piknik	6. 10. Terme Olimlje
7. 7. Rezija – Venzona (Italija)	27.10. Terme Topolšica
7. 7. Debeli Rtič	10.11. Martinovanje
14. 7. Debeli Rtič	

PLANINSKI IZLETI

18. 3. Rudnica nad Bohinjem	5. 8. Ojstrica ali Lučki dedec
1. 4. Po obronkih Bizeljskega	19. 8. Hudičev graben – Celjska koča - Grmada
15. 4. Boč	2. 9. Planina – Korošica – Ljubeljska Baba
29. 4. Matajur	16. 9. Gartnerkofel (Avstrija)
13. 5. Kamniški vrh	30. 9. Soriška planina - Ratitovec
27. 5. Struška - Golica	14.10. Zidani most – Kopitnik – Gore - vlak
10. 6. Črna prst	28.10. Macelj - Trakoščan
24. 6. Vršič nad Belim potokom	11.11. Skala - Žiče
8. 7. Rudno polje – Viševnik - Lipanca	25.11. Krščičevcevec nad Pivko
22. 7. Bohinjski Stogi	9. 12. Zaključni izlet v neznano

POHODNI IZLETI

13. 4. Pot kulturne dediščine	10. 8. Krvavec – Veliki zvoh
27. 4. Šmarješke toplice – Koglo	31. 8. Škocjanske jame
11. 5. Golte – pešpot po Golteh	14. 9. Selca – Kropa – ogled muzeja
1. 6. Okrog Bohinjskega jezera	5.10. Kosmačeva učna pot – Dolenja Trebuša
22. 6. Bornova pot - Ljubelj	26.10. Idrija – Antonov rov – Divje jezero
13. 7. Vodiška planina	9. 11. V neznano
27. 7. Poključka pot – soteska Ribščice	

Izlete bomo organizirali tako kot doslej:

- planinski ob četrtkih, informacije Nežka Trampuš 04 518 52 04; 041 22 52 26 ali Martina Eržen 04 512 18 09, 041 831 064,
- pohodni ob torkih, informacije Matevž Trilar 04 512 27 24,
- vsi ostali izleti bodo večinoma ob sredah, informacije Cveta Škopelja 04 512 06 64; 040 22 66 67,
- informacije o obisku gledaliških predstav, ki jih v letnem načrtu ni mogoče predvideti, dobite pri Jelki Dolinar, tel. 041 801 980 ali 04 513 44 99,
- planinski in pohodni izleti bodo prilagojeni vremenskim razmeram. Vsaka posamezna akcija bo objavljena na oglasni deski v prostorih društva.

ZAKAJ SEM PROSTOVOLJKA?

Nežka Fojkar koordinatorica

Za izvajanje projekta STAREJŠI ZA STAREJŠE potrebujemo prostovoljce. Ko smo v letu 2008 začeli z delom, se je v projekt vključilo 24 prostovoljk. Nekaj jih je žal že prenehalo z delom, vendar pa smo skupino v tem času okrepili tudi z novimi članicami. Danes je aktivnih osemindvajset prostovoljk, samih žensk. Seveda pa potrebujemo tudi moške prostovoljce, saj si nekateri starejši izrecno želijo moške družbe ali pomoči, ki je glede na naravo dela bližje moškim.

Moški, če ste pripravljeni nuditi pomoč starejšim, postanite naši prostovoljci.

Javite se koordinatorici projekta Nežki Fojkar na **tel. 041 717 210**, prijave pa sprejema tudi tajništvo DU Škofja Loka v času uradnih ur. Sprejeli Vas bomo z veseljem.

Prostovoljstvo ni le opravljanje prostovoljnega dela, torej dela brez plačila, ampak je lahko še mnogo več. Na vprašanja, zakaj sem prostovoljka, kako se počutim in kaj doživljam ob tem, so nekatere prostovoljke povedale naslednje:

Foto: N. Mandić Orehek

Prostovoljke projekta Starejši za starejše

Majda: Na vasi se med seboj dobro poznamo, zato me ob obiskih lepo sprejmejo in rada delam kot prostovoljka.

Jelka: Spoštujem starejše ljudi in jim rada pomagam. Ko naberem telohe, naredim šopke, jih obiščem ter jih tako zelo razveselim.

Milka: Na obisku pri starejših ljudeh mi vsak zaupa drugačno zgodbo, svoje težave in skrbi. Ugotavljam, da ob tem več prejemanj, kot dajem, saj že za majhno uslugo, čutim iskreno hvaležnost.

Tončka: Že 25 let sem prostovoljka pri RK in ker rada delam z ljudmi, sem se vključila tudi v DU. Ljudje me poznajo in so zadovoljni, ko me spet srečajo, zaupajo mi svoje težave, tudi take, ki jih ne povedo vsakomur, saj vedo, da jih ne bom povedala naprej.

Angelca: Prostovoljka sem postala, ker imam po

upokojitvi več časa. Tako lahko svojim sosedom na vasi pomagam z druženjem, informacijami ter ohranjam dobre sosedske stike.

Majda: Rada delam s starejšimi ljudmi in mi ni žal, da sem se odzvala na povabilo prijateljice.

Jelka: Prostovoljka sem zato, ker rada spoznavam nove ljudi in njihovo počutje. Vesela sem, da jim lahko preko DU tudi pomagam, če potrebujejo pomoč.

Olga: Obiskala sem že precej starejših ljudi. Nekateri so bili veseli, drugi bolj nezaupljivi. Veliko ljudi je osamljenih in prav je, da jih obiskujemo ter jim pomagamo.

Milica: Pri anketiranju sem spoznala marsikatero stisko starejših, a tudi dobro voljo in zadovoljstvo posameznikov. Z delom bom nadaljevala in jih ponovno obiskovala.

OBVESTILO

STROŠKI IZDAJANJA GLASILA

V letu 2010 je zaradi omejenih finančnih sredstev ogroženo redno izdajanje glasila MI O SEBI, zato je bilo na 9. seji upravnega odbora 17.12. 2009 izpostavljeno vprašanje pokritja stroškov, kljub temu da vse članice uredniškega odbora in prostovoljke, ki raznašajo glasilo, delajo brezplačno. Ker so hoteli zagotoviti nadaljnje redno izdajanje glasila, so člani upravnega odbora sprejeli sklep oziroma priporočilo, da se ob obnovi članarine za leto 2010 zbirajo sredstva v višini 4 evrov, s čimer bi pokrili stroške tiska za vse štiri številke v letu 2010. Če pa kdo glasila ne bi želel prejemati, naj to pove ob obnovitvi članarine.

Ugotavljamo, da so člani društva sklep sprejeli z razumevanjem. Nekateri velikodušno podarjajo več kot smo pričakovali. Vsem se lepo zahvaljujemo.

Predsednik DU
Miro Duić

OBJAVLJAMO DOBITNIKE PRIZNANJ OB 60. LETNICI DRUŠTVA UPOKOJENCEV ŠKOFJA LOKA

V prejšnji številki smo napovedali predstavitev vseh naših dobitnikov priznanj, a jih moramo zaradi velikega števila deliti. Na tej strani objavljamo priznanja zaslužnim društvom in organizacijam, posameznike pa boste spoznali v galerijah na zadnjih straneh te in naslednjih dveh števil.

O mnogih dobitnikih priznanj smo že obširneje pisali, zato dajemo prednost tistim zaslužnim članom, ki jih v naših glasilih še nismo utegnili predstaviti.

DRUŠTVA IN ORGANIZACIJE, DOBITNIKI PRIZNANJ

Potovalna agencija ALPETOUR

Balinarski klub LOKATEKS TRATA

LOŠKI MUZEJ

Planinsko društvo ŠKOFJA LOKA

Strelsko društvo KOPAČEVINA TRATA

Strelsko društvo ŠKOFJA LOKA

Športna zveza ŠKOFJA LOKA

ZAVOD ZA ŠPORT
ŠPORTNA ZVEZA
ŠKOFJA LOKA
PODLUBNIK 1c

FINANČNE OBVEZNOSTI ČLANSTVA

Članarina za leto 2010	10,00 €
Vzajemna samopomoč	9,00 €
Vpisnina za novega člana	2,00 €
Izplačilo (posmrtnine) vzajemne samopomoči	117,00 €

ČLANARINA ZA ČLANE NAD 80 LET

Že večkrat se je pojavilo vprašanje v zvezi s plačevanjem članarine starejših od 80 let, ki so bili z dopolnitvijo te starosti vse do leta 2006 oproščeni plačila. Ker je bilo naše društvo edino s tovrstno oprostitvijo v gorenjski regiji in se je število starejših povečevalo, je upravni odbor zaradi pomanjkanja finančnih sredstev ob koncu leta 2006 sprejel sklep, da se oprostitev plačila članarine ukine. Sprememba pa ne velja za tiste člane, ki so do tega datuma plačala članarine že bili oproščeni. Ohranili so status člana v našem društvu.

Tako morajo od 1.1. 2007 članarino plačati vsi člani, rojeni po 1. 1. 1927.

VZAJEMNA SAMOPOMOČ

Članarina vzajemne samopomoči (posmrtnina) se je za leto 2010 zvišala na 9 evrov, izplačila pa se bodo zvišala na 235 evrov in se bodo začela izplačevati v letu 2011. Izplačila za leto 2010 v višini 117 evrov pa ostajajo nespremenjena.

Letni prispevek mora biti plačan vsako leto do konca maja. Če je bil član v zaostanku s plačilom prispevka več kot pet mesecev, se posmrtnina ne izplača in siceršnji upravičenec do posmrtnine zaostalega prispevka ne more naknadno plačati.

Če je član v zaostanku s plačilom prispevka za več kot 12 mesecev, mu članstvo v samopomoči preneha, lahko pa se vpiše na novo, če ni starejši od 70 let. Za takšnega člana velja čakalna doba štiri leta.

Pravico do posmrtnine ima oseba ali ustanova, ki jo je član navedel v pristopnici in se izplača najkasneje v enem letu po smrti člana samopomoči. Če dokazila o smrti niso bila predložena po preteku enega leta, pravica do posmrtnine ugasne.

DELO SOCIALNEGA ODBORA, STANOVANJSKE KOMISIJE IN NA PROJEKTU STAREJŠI ZA STAREJŠE

Obiskali bomo 80, 90 in 100 letnike in jih obdarili s skromnimi darili. V primeru izpraznjenih stanovanj bomo pripravili predlog Nepremičninskemu skladu PIZ za rešitev stanovanjskih vprašanj upokoјencev. Nadaljevali bomo z delom na projektu Starejši za boljšo kakovost življenja doma (anketiranje starejših od 69 let in nudenje pomoči potrebnim).

V letu 2010 načrtujemo združitve dela na socialnem področju v smislu koordinacije, vodenja, usposabljanja in povezanosti prostovoljskega dela, da bi se bolje seznanili s perečimi življenjskimi razmerami starejših.

MERITVE IN SVETOVANJA

Meritve pritiska, sladkorja, holesterola in zdravstveno svetovanje potekajo vsako drugo sredo v mesecu od 8. do 10. ure.

SLOVO OD UMRЛИH ČLANOV

Od umrlih članic in članov se bomo poslovili z društvenim praporom. Prosimo svojce umrlega, da o dogodku obvestijo DU Škofja Loka.

NEKAJ STATISTIČNIH PODATKOV:

31. 12. 2009 nas je bilo v društvu **2297**
- moških **760**,
- žensk **1537**,
- člani vzajemne samopomoči pri ZDUS **581**.

V letu 2009 je:
- vstopilo **126** novih članov,
- umrlo je **59** članov,
- izstopilo je **76** članov.

Prejemniki priznanj ob 60. letnici DU Škofja Loka za zasluge na športnem področju

Anton Oman

Minka Ažbe

Majda Bogataj

Marija Marinšek

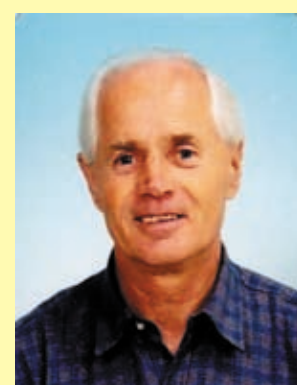
Alojzija Stanonik

Marija Tolar

Alojz Kalan

Peter Mravlja

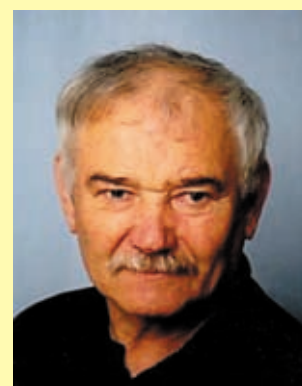
Pavel Porenta

Janez Svoljšak – Ivko

Milena Gaber

Franc Guzelj

Mojca Rant

Francka Tušek

Miro Duić

Zahvala za dosedanje
uspešno vodenje DU

Igor Draksler

Zahvala za finančno in
drugo pomoč občine
Škofja Loka